68/68

"S. H. LEAGUE"

നമ്പർ ൧൭൨. | ജൂലൈ. | ൧൯൩൮

കത്തോലിക്കാസഭ

"Jubilee Memorial Press"
Mangalapuzha Seminary
ALWAYE

വി. സെബസ്ത്യാനോസ്.

കേരളീയരുടെ പ്രത്യേകവണക്കത്തിനു പാത്രീഭൂത നായ വി. സെബസ്ത്യാനോസിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിനു പുറമെ, ഈ വിശുദ്ധന്റെ ബഹുമാനാർത്ഥം വിരചിതങ്ങളായ പല പുതിയ പാട്ടുകളും അടങ്ങിയ പ്രസ്തുതപുസ്തകം ലീഗാപ്പീസിൽ വില്പാൻ തയാർ. വില വണ നൂപൈ.

റോബർട്ട് ബല്ലാർമ്മിൻ.

പതിനാറാംനൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന സുപ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതനും, പതിനെഞ്ചാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പാ തിരുമേനിയാൽവിശുദ്ധനെന്നും സഭാപണ്ഡിതനെന്നും നാമകരണം ചെയ്യപ്പെട്ട ദേഹവുമായ റോബർട്ട് ബല്ലാർമ്മിന്റെ ജീവചരിത്രമാണ് "വിജ്ഞാനദീപ" മെന്ന അപരനാമത്താൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഈ ചെറുപുസ്തകം. ഗ്രന്ഥകർത്താവു്, റവ. ഫാ. തോമസ് മണക്കാട്ട് അവർകളെ ഞങ്ങൾ ഹാർദ്ദവമായി അനുമോദിക്കയും, ഈ ചെറുപുസ്തകത്തിനു പ്രചരപ്രചാരം ആശംസിക്കയും ചെയ്യുകൊള്ളുന്നു. വില വണ.

ആഘോഷമായ സ്ലീവാപ്പ്രാർത്ഥന.

റവ. ഫാദർ ജോസ് എൽ. മാവുങ്കൽ അവർകളാൽ വിരചിതമായ "ആഘോഷമായ സ്ലീവാപ്പ്രാർത്ഥന മൂന്നാംപതിപ്പ് അടിച്ചു തീർന്നിരിക്കുന്നു. വില ഫ അണ നു പൈമാത്രം.

Alwaye, Travancore.
S. India.

കത്തോലിക്കസഭ

I

ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയ്ക്കു തെറ്റുവരാൻ പാടില്ല.

ക്രിസ്തു ദൈവമെന്നും, തന്റെ ആവിഷ്കൃതസത്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും പരമ്പരാവകാശമാക്കുന്നതിനും താൻ ഒരു സഭ സ്ഥാപിച്ചെന്നും, സമ്മതിച്ചാൽ തന്റെ സഭയ്ക്ക് അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യസാദ്ധ്യത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് തീർച്ചയായും സമ്മതിക്കേണ്ടതാണ്.

ഒരു സഭ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു ക്രിസ്തു നിർബന്ധിതനായിരുന്നില്ലെങ്കിലും, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനു ഏതന്മാർഗ്ഗംതന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തതുകൊണ്ടു താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന വിധത്തിൽ തന്റെ ആശയത്തെ വിതരണം ചെയ്യുന്നതിനു സഭയെ തികച്ചും പര്യാപ്തമായ ഒരു ഉപകരണമാക്കി ചെയ്യേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമായിവന്നു. ക്രിസ്തുവിനു നേരിട്ടുള്ള വെളിപാടു വഴിയോ, ദൂതന്മാർ മുഖേനയോ, നമ്മുടെ ഇടയിൽ നിരന്തരമായി വസിച്ചുകൊണ്ടോ, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു് തന്റെ പ്രബോധനങ്ങളെ നൽകാമായിരുന്നു. ഡമാസ്കസിലേയ്ക്കു പോയ പൗലോസിനു ദൈവം നൽകിയ വെളിപാടു പ്രത്യക്ഷവെളിപാടിനു് ഉദാഹരണമത്രെ. ഈ വെളിപാടിന്റെ ഫലമായി ക്രിസ്തുമതവിദ്വേഷകനായ സാവൂൾ അപ്പസ്തോലനായ പൗലോസായി ഭവിച്ചു. കന്യകമറിയത്തോടു് മംഗലവാർത്ത അറിയിക്കുന്നതിനായി ഗബ്രിയേൽ ദൈവദൂതനെ ദൈവം അയച്ചതു് ദൂതന്മാർ വഴിയായുള്ള വെളിപാടിനു ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായെടുക്കാം. തദ്ഫലമായി മറിയം ദൈവമാതാവാകയും ഈശോ നമ്മുടെ രക്ഷകനായി ജീവിതം ആരംഭിക്കയും ചെയ്തു. ദൈവം മനുഷ്യരുമായി പ്രത്യക്ഷവെളിപാടു വ

ഴിയായും, ദൂതന്മാർമൂഖേനയും സഹവസിച്ചിരുന്നുവെന്നതിന് സാക്ഷ്യങ്ങൾ വേദപുസ്തകത്തിൽ സുലഭങ്ങളാണ്.

ആകയാൽ ദൈവത്തിനു തന്റെ പ്രബോധനങ്ങളെ മനുഷ്യരെ അറിയിക്കുന്നതിനായിട്ട് ഒരു സഭാസ്ഥാപനം അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്നില്ലെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. എങ്കിലും മനുഷ്യർക്കു തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിന് സഭയെ മാർഗ്ഗമായി സ്വീകരിച്ചതിനാൽ, തന്റെ ആവിഷ്കരണത്തെ അതേവിധം സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് സഭയെ ഒരുപകരണമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനും താൻ നിബന്ധിതനായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം ചെയ്തതു താൻ യാതൊരു നിയമത്താലും ബന്ധിതനായിട്ടല്ല, പ്രത്യുത തന്നോടുതന്നെയും തന്റെ ജ്ഞാനത്തോടും നീതിയോടുമുള്ള തന്റെ ആദരംകൊണ്ടുമാത്രമത്രെ.

തന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെ സഫലീകരിക്കുന്നതിന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു ഭരണാധികാരി അതിനു പര്യാപ്തമായ മാർഗ്ഗങ്ങളെയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു. ഒരു പടത്തലവൻ തന്റെ കീഴിലുള്ള സൈന്യസമൂഹത്തിന് ആജ്ഞകൾ നൽകുമ്പോൾ അവർക്ക് അവ സുഗ്രഹമാകത്തക്ക വിധത്തിലുള്ള പോംവഴികളെ സുലഭമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമെങ്കിൽ ജഗന്നിയന്താവു തന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളെ യഥാവിധി അറിയിക്കുന്നതിനുതകുന്ന മാർഗ്ഗം നിശ്ചയിക്കാതെയിരുന്നെന്നു വിചാരിക്കാമോ?

തന്റെ വെളിപാടിനെ നേരായി അറിയിക്കുന്നതിനു ക്രിസ്തു എന്തു മാർഗ്ഗം ഉപയോഗിക്കുമായിരുന്നു എന്നതല്ല ഇവിടത്തെ പ്രശ്നം, പ്രത്യുത, താൻ വാസ്തവത്തിൽ എന്തു ഉപയോഗിച്ചു എന്നതാണ്. ഇതിലേക്കായി താൻ ഒരു സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിച്ചു അതിനെ തന്റെ സഭയെന്നു അഭിസംബോധനം ചെയ്തു. ക്രിസ്തു തന്നെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ ഈ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം തന്റെ രക്ഷാകരസത്യങ്ങളെ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നതിനും, തന്റെ നിത്യരക്ഷാമാർഗ്ഗങ്ങളെ ഉപയോഗപ്രദമാക്കുന്നതിനുമായിരുന്നു. മറ്റു ജോലികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ താൻ തന്റെ സഭയ്ക്കു പ്രസംഗിക്കുന്നതിനും ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തുന്നതിനുമുള്ള അധികാരം

ൻൽകുകയും അവളെ അതിനു നിയോഗിക്കയും ചെയ്തു. ഈ കട
മകളോടുകൂടി തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനും ത
ന്റെ കൃദാശകൾ നൽകുന്നതിനുമുള്ള അധികാരവും അവർക്കു
അവകാശമാക്കികൊടുത്തു.

തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനും കൃദാശകളിൽ
സഹകരിക്കുന്നതിനും മനുഷ്യഗണത്തോടു താൻ കല്പിച്ചുവെന്ന
കാരണത്താൽതന്നെ ബുദ്ധിമാനും നിതിജ്ഞനുമായ ഒരു നിയമ
ദാതാവിനെപ്പോലെ, തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഈഷൽഭേദമെന്യേ
തന്റെ പ്രജകൾക്കു ലഭിക്കുന്നതിനു വേണ്ട വഴികൾ നിർദ്ദേശി
പ്പാനും താൻ കടപ്പെട്ടവനായിരുന്നു. പ്രസ്തുതകൃത്യനിർവ്വഹണ
ത്തിനു താൻ ദൂതന്മാരായി നിയോഗിച്ചതു മാലാഖമാരെയല്ല
പ്രത്യുത, മനുഷ്യരെയത്രെ. അതിനാൽ പ്രമാദിയായ മനുഷ്യനു
പ്രമാദരഹിതമായ രീതിയിൽ ദൈവികശാസനകളും പഠനങ്ങളും
പരമ്പരാവകാശമാക്കി ചെയ്യുന്നതിനുതകുന്ന ഒരു മാർഗ്ഗം നിശ്ച
യിക്കേണ്ടതാവശ്യമായിരുന്നു.

ക്രിസ്തു കണ്ടുപിടിച്ച നടപ്പാക്കിയ മാർഗ്ഗം പ്രകൃത്യതീതമാ
യ ഒന്നായിരുന്നു. മനുഷ്യൻ അപ്രമാദിയായിരിക്കുമെന്നുള്ളതു അ
വന്റെ പ്രകൃതിയെ അതിലംഘിക്കുന്നതായതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശസി
ദ്ധിക്കു പ്രകൃത്യതിതമായ ഒരു പദ്ധതിതന്നെ ആവശ്യമായിത്തീർ
ന്നു. താൻ നൽകിയ തത്വങ്ങളെ വ്യഭിചരിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നതി
നായി മതസംബന്ധമായ സംഗതികളിൽ പ്രമാദരാഹിത്യവും;
പ്രത്യേകസഹായങ്ങളും താൻ സ്ഥാപിച്ച ഭൗമികസ്ഥാപനമായ
സഭയ്ക്കു ക്രിസ്തു പ്രദാനം ചെയ്തു.

തന്റെ സഭതന്നെ തെറ്റിദ്ധരിക്കണമെന്നു ക്രിസ്തു ഒരി
ക്കലും ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നില്ലെന്നനുമിക്കുന്നതു ഏറ്റവും യുക്തിപൂർവ്വ
മാകുന്നു. ഒന്നുകിൽ ക്രിസ്തു തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പിൻഗാമി
കൾക്കു അതേവിധത്തിൽ നൽകുന്നതിനു മനസ്സായി; അല്ലെ
ങ്കിൽ മനസ്സായില്ല. അവ പിൻഗാമികൾക്കു ലഭിക്കേണ്ടെന്നു കരു
തി പ്രവർത്തിച്ചുവെന്നു വിചാരിക്കുന്ന പക്ഷം അവ നൽകപ്പെട്ട
തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഗ്രഹിക്കാൻ വളരെ വിഷമം. സചകിയ ആദ

ൾങ്ങൾ നിസ്സാരമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നതിനും തന്റെ മാഗ്നിർദ്ദേശം വ്യഭിചരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിനും ആരും ആഗ്രഹിക്കയില്ല. തുലോം പ്രാധാന്യത്തെ അർഹിക്കുന്ന സംഗതികളിൽ യാതൊരുവനും തന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ ഭംഗ്യാ ധരിക്കുന്നതിനൊ, ധരിപ്പിക്കുന്നതിനൊ സമ്മതിക്കയില്ല. പരമ്പരദാനാവകാശത്തിനു തക്കതായ വ്യവസ്ഥകൾ ചെയ്യാത്ത പക്ഷം തന്റെ ആഗ്രഹാനുസരണം ഉദ്ദേശ്യം പാരമ്പര്യമാക്കിച്ചെയ്യുന്നതിനു യാതൊരുവനും സാദ്ധ്യമല്ല.

ആകയാൽ, ക്രിസ്തു തന്റെ അപ്പസ്തോലന്മാർക്കു നൽകിയ വിധത്തിൽത്തന്നെ തന്റെ പ്രബോധനങ്ങൾ അനന്തരതലമുറയ്ക്കും ലഭിക്കണമെന്നു് ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു നമുക്കു നിഷ്പ്രയാസം ഗ്രഹിക്കാം. എന്നാൽ എപ്രകാരമായിരുന്നു ഇതു് പ്രയോഗികമാക്കേണ്ടിയിരുന്നതു്? ഒന്നുകിൽ പ്രകൃത്യതീതമായ 'കായ്കർതൃത്വം' ഏർപ്പെടുത്തുകയോ അല്ലെങ്കിൽ സ്വാഭാവികമാഗ്നങ്ങളെ പ്രകൃത്യതീതമായി സഹായിക്കയോ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നു.

ക്രിസ്തു, കേവലം സാധുക്കളായ കുറെ ആളുകളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു തന്റെ സഭയാക്കി. എന്നാൽ ഒരു കേവല മനുഷ്യനു് സ്വശക്തിയാൽ ഒരു സിദ്ധാന്തസംഹിതയെ അപ്രമാദമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനും അനന്തരാവകാശമാക്കിച്ചെയ്യുന്നതിനും തീർച്ചയായും സാധിക്കയില്ല. തെറ്റുക എന്നുള്ളതു മനുജസഹജമാണ്. ചരിത്രംതന്നെ പ്രകടമായി സാക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ വളരെ നിഷ്കർഷയോടുകൂടിയായാൽപോലും രേഖാമൂലമോ വാങ്മൂലമോ ആയുള്ള പ്രസ്താവങ്ങൾ പലപ്പോഴും അബദ്ധധാരണകൾക്കും അവാസ്തവവ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കും വിധേയമായിത്തീരാറുണ്ടു്. ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മമുണ്ടാക്കിയ നവീകരണസഭയുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾതന്നെയും പ്രമാരത്തിൽ വരുന്നതിനു മുമ്പായിതന്നെ പല മാറ്റങ്ങൾക്കും, വിപരീതവ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കും വിധേയമായി ഭവിച്ചു. ശരിയായിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനത്തിനുതകുന്ന പദ്ധതികൾ സ്വീകരിക്കാതിരുന്നതു കാരണം നവീകരണസഭയ്ക്കു് വിവിധവിഭാ

ഗങ്ങൾ ഉത്ഭവിച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ല, ഒന്ന് മറ്റൊന്നിൽനിന്നു വിഭിന്നമായ നിലയെ അവലംബിക്കയും ഓരോന്നും സത്യമെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിക്കയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ ക്രിസ്തു തന്റെ ആവിഷ്കൃതസത്യങ്ങളെ ഓരോരുത്തർക്കും യഥേഷ്ടം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനും ആയിട്ടു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതിനു മനസ്സായില്ല. ഇതു എത്രയും വ്യക്തമായതുകൊണ്ട് ഇതേപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിമർശിക്കുന്നതു അനാവശ്യമായി തോന്നിയേക്കാം. എങ്കിലും ഇതു വളരെ ആവശ്യമായതുതന്നെ; കാരണം, ഇന്നു കത്തോലിക്കസഭയുടെ വലിയ ഒരപരാധമായി അവളുടെ ശത്രുക്കൾ കരുതിപ്പോരുന്നതു അവൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രബോധനങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിലും, പരമ്പരാവകാശമാക്കി ചെയ്യുന്നതിലും അപ്രമാദിതപദവും സ്വീകരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. ക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ച സഭയ്ക്കു ഇതൊരു അപരാധമെന്നതിനേക്കാൾ ഒരു വലിയ അവകാശമായിട്ടാണ് ഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു.

ക്രിസ്തു, തന്റെ സഭയെ മനുഷ്യർക്കായി സ്ഥാപിച്ചതുകൊണ്ടും, തന്റെ സത്യങ്ങൾ താൻ പഠിപ്പിച്ചതുപോലെതന്നെ അനന്തരതലമുറയ്ക്കു ലഭിക്കണമെന്നു ആഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടും, അപ്രകാരം ചെയ്യുക മനുഷ്യശക്തിക്കു അപ്രാപ്യമായിരിക്കയാൽ പ്രകൃതിക്കു സാധിക്കാത്തതിനെ പ്രകൃത്യതീതമായതുകൊണ്ടു നിവൃഹിക്കേണ്ടതാണെന്ന സുബുദ്ധി തെളിയിക്കുന്നു.

ക്രിസ്തു, സഭയ്ക്കു തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രമാദരാഹിത്യവും, അനന്തജീവനും പറഞ്ഞൊത്തതു പ്രകൃത്യതീതമാർഗ്ഗമായ പരിശുദ്ധാത്മാവിയുടെ സഹായത്തെ അവൾക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്തുകൊണ്ടായിരുന്നു. പ്രമാദങ്ങൾക്കു വിധേയമായ സഭ പ്രമാദരഹിതനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയായിരിക്കാൻ പാടില്ല. സഭയുടെ അപ്രമാദിതത്തെക്കുറിച്ചു് അത്ഭുതപ്പെടുന്നതിനു പകരം ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭ പ്രമാദത്തിനു വശഗമായിഭവിച്ചാലെന്നതിനെക്കുറിച്ചു് കൂടുതൽ വിസ്മയിക്കണം.

ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭ പ്രമാദരഹിതയല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഉ

ത്തവത്തിൽതന്നെയുണ്ടായിരുന്ന മതവിദ്വേഷികളുടെ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കധീനപ്പെട്ട് അതു ശിഥിലമാകുമായിരുന്നു. യാതൊരു ഹാനിയും കൂടാതെ പലേ യുഗങ്ങൾ തരണം ചെയ്തിട്ടുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങൾ അവളുടേതു മാത്രമാകുന്നു. മറെറല്ലാ സഭകളും എത്രതന്നെ ശക്തിയായി പഠനം, സ്വാധീനശക്തി, ധനം മുതലായവകളാൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നിട്ടും, മനുഷ്യരുടെ ആശാപാശങ്ങൾക്കും ഗർവ്വത്തിനും അധീനമായി ഗൗരവതരമായ സിദ്ധാന്ത വ്യതിയാനങ്ങൾക്കും വശഗമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

സത്യമാകുന്ന നങ്കൂരത്തിന്റെ അഭാവത്താൽ ഈ സഭകൾ മനുഷ്യന്റെ ഇംഗിതമനുസരിച്ചുള്ള കാററിന് അധീനമായിഭവിക്കുന്നു. അവ അധികാരത്തോടുകൂടിയ ഒരു നിയന്ത്രകന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ദിവ്യമായ മാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു തെററി ആധുനികതപത്തിന്റെ പ്രവാഹത്തിൽപ്പെട്ട് എങ്ങെന്നില്ലാതെ പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവികാധികാരത്തിന്റെ മുക്കാനില്ലാത്തതിനാൽ മനുഷ്യദുരാശകളാകുന്ന ഓളത്തിൽ അവ അലഞ്ഞുതിരിയുന്നു. നങ്കൂരം, മുക്കാൻ, നിയന്ത്രകൻ ഇവകൾകൂടാതെ അവ മനുഷ്യസ്വാർത്ഥത്തിനും, ഗർവ്വിനും ചാപല്യങ്ങൾക്കും വഴിപ്പെട്ട നട്ടംതിരിയുന്നു.

ക്രിസ്തു, പത്രോസിന്റെ പടവിനെ നങ്കൂരം, മുക്കാൻ, തെറുവരാൻ പാടില്ലാത്ത നിയന്ത്രകൻ മുതലായവകളാൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നതു് അത്ഭുതവിഷയമോ? ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അപ്രമാദിത്വം എന്നു പറയുന്നതു് ഇതുതന്നെയാകുന്നു. മനുഷ്യസ്വഭാവം എപ്പോഴും മനുഷ്യസ്വഭാവമായിത്തന്നെയിരിക്കും. അതു തെററിനധീനപ്പെട്ടതാണ്. ക്രിസ്തു തന്റെ ദിവ്യപ്രബോധനങ്ങളെ ദുർബ്ബലരും തെററിനധീനപ്പെട്ടവരുമായ നിർവ്വാഹകന്മാർ വഴിയായോ, അവയെ അതേവിധത്തിൽ അനന്തരപരിഷകൾക്കു എത്തിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ പര്യാപ്തമല്ലാത്ത ഒരു മാർഗ്ഗം മുഖേനയോ നൽകേണ്ടതായിരുന്നുവെന്നോ?

മുൻവിധി കൂടാതെ കാര്യങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യം ആരായുന്ന

പക്ഷം, ക്രിസ്തുവിന്റെ അവിഭ്രുതസത്യങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും ഒരു അപ്രമാദിയായ അധികാരിയുടെയും, വ്യാഖ്യാതാവിന്റെയും ആവശ്യകത ആരും സംശയിക്കയില്ല. തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ അതേവിധത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനും വേണ്ടതു മാർഗ്ഗങ്ങളെ ഒരു സാധാരണ അദ്ധ്യാപകൻപോലും ഉപയോഗിക്കുന്നു. ക്രിസ്തു തന്റെ ദിവ്യോപദേശങ്ങളിൽ മറ്റു സാധാരണന്മാരായ ഉപാദ്ധ്യായന്മാരെക്കാൾ നിഷ്കൃഷ്ടപ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു നിർവ്വിവാദമാണ്.

മനുഷ്യന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ കേവലം പരിമിതങ്ങളും മാറ്റത്തിനധീനങ്ങളുമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ. ക്രിസ്തുവിന്റെതോ എന്നാൽ ദിവ്യവും, നിത്യം യഥാർത്ഥവുമാകുന്നു. തന്റെ തത്വങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് മനുഷ്യൻ എല്ലാവിധത്തിലുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുന്നെങ്കിൽ ക്രിസ്തു തന്റെ നിത്യസത്യങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിൽ സ്വശക്തിയിൽപ്പെട്ട അമാനുഷികപോംവഴികൾ സ്വീകരിച്ചെന്നു ന്യായമായി അനുമിക്കരുതോ? ഇതുതന്നെയാകുന്നു അപ്രമാദിത്വം എന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. തന്റെ പ്രബോധനങ്ങൾ നമുക്കു തെറ്റില്ലാതെ ലഭിക്കുന്നതിനായി മാനുഷികമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ പര്യാപ്തമല്ലെന്നുകണ്ട് അമാനുഷികമാർഗ്ഗങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു എന്നു മാത്രമേ ഇതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാകുന്നുള്ളൂ.

ദൈവികതത്വങ്ങളുടെ സമ്യക്കായ സംരക്ഷണത്തിന് സാധാരണ മാർഗ്ഗങ്ങൾ മതിയാകയില്ലെന്ന് അനുദിന പരിചയം സാക്ഷിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിനാൽ അപ്രമാദിത്വവരത്തോടുകൂടി സംരക്ഷിക്കപ്പെടാത്ത സഭകളിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അനവധി കുഴപ്പങ്ങളും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ തത്വങ്ങളും ഇതിന് മതിയായ തെളിവുകളാണ്. ആകയാൽ, അപ്രമാദിത്വവരമെന്നുള്ളതു കത്തോലിക്കാ വിശ്വാസത്തിനു പ്രതിബന്ധമെന്നതിനേക്കാൾ അതു് അവളുടെ ദിവ്യസ്ഥാപനത്തെ തെളിയിക്കുന്ന ശക്തിയായ ഒരു വാദമുഖമത്രെ.

വഴി നിശ്ചയമില്ലാത്ത ഒരു മാർഗ്ദർശിയെക്കൊണ്ടു എന്തു

ഫലം? ക്രിസ്തു പ്രമാദിയായ ഒരു വഴികാട്ടിയല്ലായിരുന്നു. പിന്നെ തന്റെ സഭയിൽ അപ്രമാദിതത്വമുള്ളതിന്റെ അസാംഗത്യം എന്ത്? കത്തോലിക്ക സഭാംഗങ്ങളൊഴിച്ച മറെറല്ലാവരും അപ്രമാദിതത്വം യാതൊരു സഭയ്ക്കും ഉണ്ടായിരിക്കാൻ പാടില്ലെന്നും, തൻമൂലം സത്യപ്രബോധനങ്ങൾ തെറിനു വിധേയങ്ങളെന്നും പരോക്ഷമായെങ്കിലും സംവദിക്കുന്നുണ്ട്. സത്യംതന്നെയായിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ഏകസഭയെ അന്വേഷിക്കുന്ന നിഷ്പക്ഷബുദ്ധിയായ ഒരുവനേ ഈ പ്രമാദവാദംതന്നെ പ്രതിബന്ധം ചെയ്യേണ്ടതു് ആവശ്യമാണ്.

പ്രമാദരഹിതനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രബോധനങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനു് പ്രമാദരഹിതയായ ഒരു സഭ അത്യന്താപേക്ഷിതമെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു ഇതിൽക്കൂടുതൽ തെളിവുകൾ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ക്രിസ്തീയ സഭകളുടെ ലജ്ജാവഹമായ അഭ്യന്തരകലഹങ്ങൾ ഏതുദ്സഭകളുടെ അധികാരികളാൽ തന്നെയും ഏറെറവും കഠിനമായി അനുശോചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. വാസ്തവത്തിൽ ഇപ്പോഴത്തെ മതവിരോധം അല്ലെങ്കിൽ അക്രൈസ്തവത്വം ഏറിയ പങ്കും ഒരു സഭയ്ക്കും അപ്രമാദിതത്വമില്ല എന്നു ന്യായവാദം ചെയ്യുന്ന ക്രിസ്തീയസഭകളുടെ ഭിന്നതമൂലം ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.

ഈ വിരുദ്ധാഭിപ്രായങ്ങളുടെ ഫലമായി ബുദ്ധിമാന്മാരായ പലരും പള്ളികൾ സന്ദർശിക്കാതെയാകുകയും ക്രമേണ അജ്ഞാനികളുടേതിൽനിന്നു വലിയ വ്യത്യാസമില്ലാത്ത ലൗകികമായ ഒരു വിശ്വാസത്തിലേയ്ക്കോ അഥവാ അവിശ്വാസത്തിലേയ്ക്കുതന്നെയോ ക്രമേണ പിന്തിരിഞ്ഞു തുടങ്ങുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുമത പ്രചരണത്തിനു മിഷ്യൻരംഗങ്ങളിൽ വലിയ പ്രതിബന്ധമായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു സത്യത്തെ അധികാരത്തോടുകൂടി പഠിപ്പിക്കാതെ എല്ലാം ക്രിസ്തുവിന്റെ സത്യസഭയാണെന്നു വാദിക്കുന്ന വിവിധക്രിസ്തീയസഭകളുടെ ബാഹുല്യമാകുന്നു.

മതത്തിന്റെ അധ:പതനത്തിനുള്ള പ്രധാനഹേതു ക്രിസ്തീയ ലോകത്തിലേ ഭിന്നതയാകുന്നു. മതത്തിനു അതിന്റെ പ്ര

ബോധനങ്ങളിൽ ദിവ്യമായ ഒരു നിയമക് ഒപ്പിയില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യ വർഗ്ഗത്തെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി അതിൽ കാണുകയില്ല. സുസ്ഥാപിതമായ ദിവ്യസത്യങ്ങൾ മതത്തിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുണ്ടായിരുന്നിട്ടും, മനുഷ്യൻ, തന്റെ ദുരാശകളെ അമർത്തി, ഭോഗങ്ങളെ അവഗണിച്ച് മതത്തെ ആശ്ലേഷിക്കുന്നതിനും തന്നെത്തന്നെ നിയമസംഹിതക്കടിമപ്പെടുത്തുന്നതിനും വളരെ ഉദാസീനനായിട്ടു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ നിർദ്ദിഷ്ട ദിവ്യസത്യങ്ങളുടെ അഭാവത്തിൽ പരിതസ്ഥിതികളുടെ പ്രേരണ ബാധകമായിത്തീരാത്തിടത്തോളം യഥേഷ്ടം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിലുള്ള വാസനയാണ് മനുഷ്യനുള്ളത്.

ഇന്ന് നമ്മെ സംഭ്രമിപ്പിക്കുന്ന സന്മാർഗ്ഗാധഃപതനത്തിനുള്ള പ്രധാന കാരണം, വളരെ ആളുകൾ മതത്തിന്റെ ആവശ്യത്തെ സംശയിച്ചും, അവഗണിച്ചും, പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു തന്നെ. സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെ സാമാന്യനിയമങ്ങൾ ക്രിസ്തുബ്ദത്തിനുമുമ്പ് പ്രചാരത്തിലിരുന്ന അജ്ഞാനമതത്തിലെന്നതുപോലെ മറെറാരിടത്തും അവഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ അജ്ഞാനമതം ഇന്ന് ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ മറയിൽ എങ്ങും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. പുരാതന അജ്ഞാനമതം കല്ലുകൊണ്ടും ലോഹം കൊണ്ടും നിർമ്മിതമായ വിഗ്രഹങ്ങളെ പൂജിച്ചിരുന്നു. ആധുനിക അജ്ഞാനമതമോ എന്നാൽ സ്വാത്മത്തെ വിഗ്രഹമായി ആരാധിക്കുന്നു. ഈ മതം ആരാധിക്കുന്ന ദേവൻ മനുഷ്യൻതന്നെയാകുന്നു.

ക്രിസ്തീയാചാരങ്ങൾ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ക്രിസ്തുമതം നടപ്പാക്കിയവ അത്യുവേഗം നിരാകരിക്കത്തക്കവകളല്ല; അതിനാൽ ക്രിസ്തുമതമാകുന്ന യവനികയുടെ ഉള്ളിൽ അഹങ്കാരവും ദുർമ്മോഹവും ദേവന്മാരായി കരുതപ്പെടുന്ന ഒരു അജ്ഞാനമതമാണ് പ്രചരിക്കുന്നത്. നഗ്നതയെ ആരാധിക്കുന്നതിലുള്ള ഔത്സുക്യത്തിൽനിന്ന് ഇതു വളരെ വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ നാടകത്തട്ടുകളിൽ നഗ്നവേഷധാരികളായ സ്ത്രീകളുടെ അഭിനയങ്ങളും, ദിഗംബരാരാധകന്മാരായവരെ നിന്ദ്യമായ പ്രവൃ

ത്തികളിലേക്ക് തള്ളിവിടുന്നതിനു തക്കവണ്ണം നടനമാതൃകയും, ഇതിനെ കൂടുതൽ പ്രയാസമുള്ളതാക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു.

അജ്ഞാനമതത്തിന്റെ ഈദൃശരൂപി അതിന്റെ സാക്ഷാൽ ആരാധകന്മാരെ മാത്രമല്ല, ക്രിസ്തീയജീവിതപരിധിയേത്തന്നെയും പൊതുവെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ അജ്ഞതയുടെ ആക്രമണം യഥാർത്ഥക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മതബോധത്തെയും നിതിനിഷ്ഠയേയും ദുർബലപ്പെടുത്തുന്നതിന് കാരണമായി ഭവിച്ചു. ഒരു നിർമ്മമാന്തരീക്ഷത്തിൽ ജീവിച്ചു അതിന്റെ പ്രേരണകൾക്കു വശംവദനാകാതിരിക്ക എന്നുള്ളതു സാധാരണമായി അത്ര എളുപ്പമല്ല.

ആധുനികഅജ്ഞാനമതത്തിനു സമുദായത്തോടുള്ള ദുഷ്ബന്ധത്തിന്റെ ഫലമായി പല ക്രിസ്ത്യാനികളും ക്രിസ്തീയതത്വങ്ങളിൽ നിന്നും ആചാരങ്ങളിൽനിന്നും വ്യതിചലിച്ചു ഒരു സാമുദായികനിയമമനുസരിച്ചാണ് ജീവിക്കുന്നതു്. ഇതു രഹസ്യസമ്മേളനങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന ശൃംഗാരബഹുലമായ പ്രസംഗങ്ങളിൽനിന്നു തെളിവാകുന്നുണ്ട്. ഇതിലുപരിയായി ഈ വസ്തുത പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു് സ്ത്രീപുരുഷബന്ധത്തെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുകയും, ഈ ദുഷ്ക്രിയകളെ അനുകൂലിച്ചു് ഉപന്യസിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആധുനികസാഹിത്യലോകത്തിൽ നിന്നാണ്.

ഇതിനു കാരണമായി ചിലർ പറയുന്നതു്, ഇതു ക്രിസ്തീയ സഭയിലുള്ള ഭിന്നത കാരണമല്ല പ്രത്യുത ശാസ്ത്രീയജ്ഞാനത്തിന്റെ വർദ്ധനവും തൻമൂലം മനുഷ്യനു് സംസിദ്ധമായ അന്ധവിശ്വാസബന്ധത്തിൽനിന്നുള്ള വിമോചനവുമാണെന്നത്രെ. എന്നാൽ വലിയ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും വിദ്വദ്ഭ്രമ്മരുമല്ല ക്രിസ്തുമതത്തെ കാലാനുസൃതമല്ലെന്നു ഗണിക്കുന്നതു്.

ഏറ്റവും വലിയ ആധുനികശാസ്ത്രജ്ഞനായ പാസ്ചറും (Pasteur) കീടശാസ്ത്രത്തിൽ മുന്നണിയിൽ നിൽക്കുന്ന ഫേബറും (Faber) വിദ്യുത്പാത്താവിതരണത്തിന്റെ കർത്താവും പ്രചാരകനുമായ മർകോണി (Marconi) യും കീർത്തിപെട്ട ശരീരശാസ്ത്രജ്ഞനായ സർബെറ്റ്റാം (Bertram) മറ്റിതുപോലുള്ള അനവധി കത്തോലിക്കശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ക്രിസ്തുമതം അധുനികമാണെന്നതിനു

സാക്ഷികളാകുന്നു. ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ക്രിസ്തുമതത്തോടു് യോജിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു ക്രിസ്തുമതം ഉദാസീനത കാണിച്ചിട്ടല്ല പ്രത്യുത, ഈ വിദ്വാന്മാർ മറ്റുസംഗതികൾക്കു ചിലവാക്കിയ സമയത്തിന്റെ ദശാംശംപോലും ഇതേപ്പറ്റി പഠിക്കുന്നതിനു് ഉപയോഗിക്കാഞ്ഞതിനാലാണു്.

ക്രിസ്തുമതം നിരവധി പിരിവുകൾകൊണ്ടു് ശുഷ്കിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ അതിനു് അനാത്മവാദത്തിന്റെ നിർമ്മതത്തിരക്കിനു എതിരായി ഒരു ഏകീകൃതമായ ശക്തി സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനും, സമുദായത്തേയും, കുടുംബത്തേയും വ്യക്തിയേയും ക്ഷോഭിപ്പിക്കുന്ന അജ്ഞാനശക്തിയോടു് മല്ലിടുന്നതിനും സാധിക്കുമായിരുന്നു. അതി സൂക്ഷ്മജ്ഞന്മാരെപ്പോലും വഴിപിഴപ്പിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ ചപലബുദ്ധി, വഞ്ചന, മുതലായവകളുടെ മദ്ധ്യേ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു അപ്രമാദിയായ ഒരു മാർഗ്ഗദർശിയെ നിശ്ചയിച്ചുകൊടുത്ത ആ ദിവ്യസ്ഥാപകന്റെ ബോധജ്ഞാനം എത്ര പ്രശസ്തമെന്നു കണ്ടാലും!

താൻ ആരംഭിച്ച പ്രേഷിതവൃത്തി തുടർന്നുകൊണ്ടു പോകുന്നതിനു ക്രിസ്തു തന്റെ സഭയെ സ്ഥാപിച്ചപ്പോൾ തന്നെപ്പോലെ അവളെയും ലോകത്തിലേക്കായി നിയോഗിച്ചു. മാത്രമല്ല, താൻ ഭൂമിയുടെ പ്രകാശമാകുന്നു എന്നു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് തന്റെ സഭയെ ലോകത്തിന്റെ വെട്ടമായി സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. "ഞാൻ ഭൂമിയുടെ പ്രകാശമാകുന്നു.....നി ലോകത്തിന്റെ വെട്ടമാകുന്നു" ക്രിസ്തു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞപ്പോൾ പ്രയോഗിച്ച വാക്കുകളുടെ സാരം താൻ നന്നായി ഗ്രഹിക്കുകയും, അതെന്തിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നെന്നു മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. നിത്യതപത്തിൽനിന്നു് അനിത്യതപത്തിലേക്കുള്ള യാത്രക്കാർക്കു ഒരു സത്യമാർഗ്ഗദർശിയെ നൽകേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യവും താൻ വേണ്ടവിധം അറിഞ്ഞിരുന്നു. താൻ വഴിയും സത്യവും ജീവനും ആയിരുന്നതുപോലെ, തന്നെ അനുഗമിക്കുന്ന മനുഷ്യനുവേണ്ടി സ്ഥാപിച്ച സഭയും വഴിയും സത്യവും ജീവനും ആകുന്നു.

ഈ സഭ മതപരമായ തെറ്റുകൾക്കു് അധിനയായിരു

ന്നെങ്കിൽ, മനുഷ്യനു് സുമാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം ചെയ്യുന്ന മാർഗ്ഗദർശി എന്നതിനേക്കാൾ വഴിപിഴപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള വഴികാട്ടിയായി തിരുകയില്ലായിരുന്നോ? ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭ മതസംബന്ധമായ തെറ്റുകളിൽനിന്നു് വിമുക്തയല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, അവൾ ഒരു വാദപ്രതിവാദസംഘത്തെക്കാൾ എന്തു മെച്ചമുള്ളവളായിരുന്നേനേ?

വെറും സന്ദേഹപരമായ സൗഭാഗ്യത്തിനായി പുരാതന ക്രിസ്ത്യാനികൾ മരണം, നാടുകടത്തൽ, കാരാഗൃഹവാസം, വസ്തുനാശം മുതലായവയെ സ്വയം സ്വീകരിക്കുമായിരുന്നോ? നിശ്ചയം പീഡനങ്ങളേയും മരണത്തേയും വേദസാക്ഷികൾ അനിശ്ചിതമായ ഒരു സമ്മാനത്തിനുവേണ്ടി കൈവരിക്കുമായിരുന്നില്ലെന്നു നമുക്കു തീർച്ചയായും അറിയാം. എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭ അപ്രമാദയല്ലെങ്കിൽ അവളുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ വാദവിഷയകവും, അവളുടെ മതം അനിശ്ചിതവും, അവളുടെ പ്രവ്യാപനങ്ങൾ അടിസ്ഥാനരഹിതവും എന്നു വന്നുകൂടും. അവളുടെ ആശ്രിതർ യഥാർത്ഥവിശ്വാസം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു പകരം സ്വന്തം നിയമസംഹിതയടങ്ങിയ വിശ്വാസത്തിലും ആചാരത്തിലും അതിരുകടന്നു ആനന്ദിക്കയാണു് ചെയ്യുന്നതെന്നു സംവദിക്കേണ്ടി വരുകയും ചെയ്യും.

"ആകാശത്തിലും ഭൂമിയിലും സകല അധികാരവും എനിക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ നിങ്ങൾ പോയി സകല ജാതികളേയും പഠിപ്പിക്കുവിൻ. ഞാൻ നിങ്ങളോടു കല്പിച്ചിട്ടുള്ളവയെല്ലാം അനുസരിക്കുന്നതിനു് അവരെ പഠിപ്പിക്കുവിൻ. കണ്ടാലും! ഞാൻ ലോകാവസാനംവരെ നിങ്ങളോടുകൂടെയുണ്ടായിരിക്കും" (മത്തായി ൨൮, ൧൯-൨൦) എന്നു പറഞ്ഞു് സ്വശിഷ്യന്മാരെ തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനായി അയച്ചപ്പോൾ തീർച്ചയായും മേൽപറഞ്ഞതല്ലായിരുന്നു ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം.

ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതിൽ സർവ്വപ്രധാനമായ ഒരു പ്രവ്യാപനമായിരുന്നു അതു്. ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമായിപറഞ്ഞാൽ, ക്രിസ്തുതന്റെ സഭയെ സ്വസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ സൂക്ഷിപ്പുകാരിയും, വ്യാഖ്യാതാവും ആയി സ്ഥാപിച്ചു എന്നർത്ഥം. ലോകാവസാനംവരെ

ക്രിസ്തു, തന്റെ സഭയോടുകൂടി ഉണ്ടെന്നുള്ളതു തന്റെ വിശ്വസ്ത പിൻഗാമികൾ വഴിതെറ്റിപ്പോകയില്ലെന്നുള്ളതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ദിവ്യവാഗ്ദാനമത്രെ. ഒരു സഭ മാത്രമേ മതസംബന്ധമായ പ്രമാദരാഹിത്യത്തിന്റെ അവകാശത്തെപ്പറ്റി ന്യായവാദം ചെയ്കയും, ആ വരം തനിക്കുണ്ടെന്നു് ഉദ്ഘോഷിക്കയും ചെയ്തുള്ളു. പ്രമാദിയായ ഒരു സഭയെ സ്ഥാപിച്ചു നിത്യശിക്ഷയ്ക്കു വിധേയമാകാതിരിക്കുന്നതിനായി അതിൽ പ്രവേശിക്കണമെന്നു് ക്രിസ്തു കല്പിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അതിനാൽ താൻ ചെയ്യാവുന്നതിൽ ഏറ്റവും വലിയ ഒരു അപരാധമായിരുന്നേനേ.

ക്രിസ്തു അപ്രമാദിയായ ഒരു അദ്ധ്യാപനസഭ സ്ഥാപിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ തന്റെ ആഗമനോദ്ദേശ്യം അപജയത്തിൽ കലാശിക്കുമായിരുന്നു. ഈ പ്രസ്താവത്തിനു് എതിരായി, ക്രിസ്തുവിന്റെ ആഗമനം മനുഷ്യപ്രേരണാനുസാരമല്ലായിരുന്നെന്നും, തന്റെ തത്വങ്ങളും മാതൃകയും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ വലിയ പ്രമാണവും കേന്ദ്രവും ആയിരുന്നെന്നും പറയാവുന്നതാണു്.

എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രബോധനങ്ങളും മാതൃകയും അനന്തരതലമുറയ്ക്കു ലഭിക്കേണ്ടതു എപ്രകാരമായിരുന്നു? തന്റെ ഉപദേശങ്ങളും ജീവിതവും വിവരിക്കുന്നതായ സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു് കീഴോട്ടു വീണതോ, അവിടെനിന്നു ദൂതന്മാർ വഴി മനുഷ്യർക്കയച്ചു കൊടുക്കപ്പെട്ടതോ അല്ല. അവയെ ലോകത്തിനു പ്രദാനം ചെയ്തതു സഭയാകുന്നു.

സുവിശേഷം രചിക്കപ്പെട്ട കാലങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ തത്വങ്ങളേയും ജീവിതത്തേയും സംബന്ധിക്കുന്നതും എന്നാൽ മനുഷ്യരെ സത്യമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിപ്പിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തവുമായ അബദ്ധപ്രസ്താവങ്ങളടങ്ങിയ വളരെ പുസ്തകങ്ങൾ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. ഇപ്പോൾ നമുക്കുള്ള സുവിശേഷത്തെ ഏതാദൃശഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു് തരംതിരിച്ചതു് സഭയാകുന്നു. അവൾ യഥാർത്ഥസുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങളെ സംയോജിപ്പിക്കുകയല്ല, പ്രത്യുത, അതിന്റെ പ്രബോധനങ്ങൾ മനുഷ്യരുടെ ഗർവ്വിനും ആശാപാശങ്ങൾക്കും അധീനമായി അലങ്കോലപ്പെടാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം വേണ്ടതു മുൻകരുതലുകൾ ചെയ്കയും ചെയ്തു.

സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇപ്രകാരം സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടന്നതിനു മുമ്പായിത്തന്നെ വ്യാജപ്രസ്താവങ്ങളടങ്ങിയ പലേ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സുവിശേഷങ്ങൾ എന്ന പേരിൽ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഈ അവസരങ്ങളിലെല്ലാം സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രതിനിധിന്ന നിലയിൽ സ്വാധികാരം ഉപയോഗിച്ച് ഈ പാഷാണ്ഡതകളുടെ വ്യാജസ്വഭാവത്തെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു തന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ആശയം എന്തെന്ന് വെളിവാക്കിയിരുന്നു.

ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രബോധനങ്ങൾക്കും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾക്കും ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥന്റെ സഹായം ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു എന്നു ന്യായമായി പറയാമെങ്കിലും കായ്ക്കളുടെ വാസ്തവം ആലോചിച്ചാൽ ഈ മദ്ധ്യസ്ഥനെക്കൂടാതെ ക്രിസ്തുവിന്റെ മാതൃകയും ഉപദേശങ്ങളും നമുക്കു ലഭിക്കാൻ സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ലെന്നു മനസ്സിലാകും. ക്രിസ്തു അധികാരസമന്വിതം ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥനെ സ്ഥാപിച്ചു എന്നുള്ളതുതന്നെ ആ മദ്ധ്യസ്ഥൻ തന്റെ തത്വങ്ങളെ തെറ്റിധരിപ്പിക്കയും തന്റെ അനുയായികളെ വഴിതെറ്റിക്കയും ചെയ്കയില്ലെന്നുള്ളതിനു പ്രസ്പഷ്ടമായ തെളിവാണ്.

അവിശ്വസ്തനും ചതിയനുമായ ഒരു പ്രതിനിധിയെ ക്രിസ്തു നിയോഗിച്ചെന്നു വിചാരിക്കുകപോലും ശക്യമല്ല. ക്രിസ്തീയ സഭയുടെ സ്ഥാപകൻ അവർക്ക് ഒരു അപ്രമാദിയായ നേതാവിനെ നിശ്ചയിച്ചെന്നുള്ളതിനു ചരിത്രസംബന്ധമായ യാതൊരു തെളിവും ഇല്ലെങ്കിൽത്തന്നെയും, തന്റെ ആവിഷ്കൃതസത്യങ്ങൾ അനന്തരതലമുറയ്ക്ക് ലഭിക്കണമെന്ന് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ താൻ അപ്രകാരം ചെയ്തിരിക്കണമെന്നു ന്യായമായി അനുമിക്കുന്നതിനു നാം നിർബ്ബന്ധിതരായി ഭവിക്കുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ മതത്തിനു പ്രമാദിയായ സഭ യോജിച്ചതല്ല. ക്രിസ്തു ദൈവമാണെന്നതുപോലെയോ, തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനും സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും ഒരു ഉപകരണം സ്ഥാപിച്ചുവെന്നതുപോലെയോ, സന്ദേഹരഹിതമായ ഒരു കായ്മാകുന്നു ഈ മാർഗ്ഗം തെറ്റാൻ പാടില്ലാ എന്നുള്ളതും. അതിനു്

തെറ്റുവരാൻ പാടില്ലെന്നുള്ളതിന്റെ ഏകകാരണം ക്രിസ്തുവിനു് അപ്രകാരമല്ലാതെ ചെയ്യാൻ പാടില്ലായിരുന്നുവെന്നുള്ളതാണു്. അതു് അപ്രമാദിയായിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു തന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. സാധാരണ ലൗകികകാര്യങ്ങളിൽപോലും തന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ അവയുടെ ശരിയായ അർത്ഥത്തിൽ പ്രചരിക്കണമെന്നാണു് മനുഷ്യന്റെ ആകാംക്ഷ. ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൂതു് അനശ്വരഭാവത്തെ അർഹിക്കുന്നതാകുന്നു. തന്റെ അന്ത്യോപദേശങ്ങൾ വഴിയുള്ള പ്രബോധനങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ നിത്യസൗഭാഗ്യത്തിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു. സപ്തസിദ്ധാന്തങ്ങൾ യാതൊരു മാറ്റത്തിനും വിധേയമാകാതെതന്നെ ഭാവിലോകത്തിനു ലഭിക്കണമെന്നു താൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ എന്തിനു അവ താൻ പഠിപ്പിച്ചു? ക്രിസ്തു ദൈവമായിരുന്നതുകൊണ്ടും, തന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ തെറ്റുവരാതെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി തനിക്കുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും, അപ്രകാരമുള്ള ഒരു വിതരണപദ്ധതിയെ അദ്ദേഹം സംജാതമാക്കി. ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയെസംബന്ധിച്ചു് മനസ്സിലാക്കുന്ന അപ്രമാദിത്വത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇതു മാത്രമാകുന്നു.

ക്രിസ്തു സ്ഥാപകനായി ഭവിച്ച സഭയ്ക്കു് അപ്രമാദിത്വവരം ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാ എന്നു മാത്രമല്ല അപ്രമാദിത്വത്തോടുകൂടിയ ഒരു സഭയാണു് ക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ചതെന്നതു് ചരിത്രദൃഷ്ട്യാ അനിഷേധ്യമായ ഒരു വാസ്തവവുമാകുന്നു. ക്രിസ്തു, ശിമയോന്റെ പേരു് പാറ എന്നർത്ഥമുള്ള പത്രോസാക്കി മാറ്റിക്കൊണ്ടു് പറയുന്നു: "ഞാൻ നിന്നോടു പറയുന്നു, നീ പത്രോസാകുന്നു. ഈ പാറമേൽ എന്റെ പള്ളിയെ ഞാൻ പണിയും, നരകവാതിലുകൾ അതിനെതിരായി പ്രബലപ്പെടുകയില്ല." (മത്തായി ച്ഛ൬. ൧൮). പത്രോസിന്മേൽ സ്ഥാപിച്ച സഭ അബദ്ധോപദേശങ്ങളാൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ വഴിപിഴപ്പിക്കുന്നെങ്കിൽ തീർച്ചയായും അന്ധകാരശക്തി അതിനെതിരായി പ്രബലപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

എന്നാൽ പത്രോസിനാൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന സഭ ഒരിക്കലും തെറ്റു പഠിപ്പിക്കയില്ലെന്നു ക്രിസ്തു ഉറപ്പുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ക

ത്താവു പത്രോസിനോടു പറഞ്ഞു: "നിന്റെ വിശ്വാസം നശിക്കാതിരിക്കുന്നതിനായി ഞാൻ നിനക്കുവേണ്ടി അപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്, നീ മനസ്സു തിരിഞ്ഞു നിന്റെ സഹോദരന്മാരെ ഉറപ്പിക്ക" (ലൂക്കാ ൨൨. ൩൨) ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രാർത്ഥന ഫലശൂന്യമാകാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു പത്രോസു് തലവനായിരിക്കുന്ന സഭയുടെ വിശ്വാസവും ക്ഷയിക്കാൻ പാടില്ല. വഴിയും, സത്യവും, ജീവനും ആയിരിക്കുന്ന ഈശോ ദൈവത്തിന്റെ സത്യങ്ങളെ പ്രഘോഷിക്കുന്നതിനു വന്ന മിശിഹാ, – സഭയെ തന്റെ പ്രേഷിതവേലയുടെ പിൻഗാമിയും അവകാശിയുമാക്കി. "പിതാവു് എന്നെ അയച്ചതുപോലെ ഞാൻ നിങ്ങളേയും അയക്കുന്നു" (യോഹ. ൨൦. ൨൧) പ്രമാദികളായ മനുഷ്യർക്കു്, അപ്രമാദമായി പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു് പ്രകൃത്യതീതമായ സഹായം ആവശ്യമെന്നു കാണിക്കുന്നതിനായി ക്രിസ്തു പറഞ്ഞു: "നിങ്ങളല്ലാ സംസാരിക്കുന്നതു് പ്രത്യുത, പരിശുദ്ധാത്മനാകുന്നു" (മർക്കോ. ൧൩. ൧൧).

സഭ അപ്രമാദിയായിരിക്കേണ്ടതു് ദിവ്യസഹായത്താലാണെന്നു കൂടുതൽ സ്പഷ്ടമായി കാണിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ക്രിസ്തു പറഞ്ഞു: "പിതാവു് എന്റെ നാമത്തിൽ അയക്കുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവു നിങ്ങളെ എല്ലാം പഠിപ്പിക്കയും, ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവകളെ നിങ്ങളുടെ ബോധത്തിൽ കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്യും" (യോഹ. ൧൪. ൨൬). "നിങ്ങളെ കേൾക്കുന്നവൻ എന്നെ കേൾക്കുന്നു" (ലൂക്കാ ൧൦. ൧൬). എന്നുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ ശാസനത്തെപ്പറ്റി നമുക്കു വിസ്മയിക്കാമോ? തന്റെ സഭയെ കേൾക്കാത്തവനെക്കുറിച്ചു് "സഭയെ കേൾക്കാത്തവൻ നിങ്ങൾക്കു് അജ്ഞാനിയേയും ചുങ്കക്കാരനേയുംപോലെ ആയിരിക്കട്ടെ" (മത്താ. ൧൮. ൧൭). എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം ഇപ്പോൾ മനസ്സിലാകുന്നു.

അപ്പസ്തോലന്മാർ അവരുടെ ഔന്നത്തിന്റെ ദിവ്യസ്വഭാവത്തെ ഗ്രഹിക്കയും, അവർ സ്വശക്തിയിൽ ആശ്രയിക്കാതെ ദിവ്യമായ സഹായത്തിൽ ശരണപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് സംസാരിക്കയും ചെയ്തു എന്നതു ക്രിസ്തു തന്റെ ഉപദേശത്തിൽ മനുഷ്യർക്കുണ്ടാ

യിരിക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ട വിശ്വാസംതന്നെ അവരുടെ ഉപദേശങ്ങളും അർഹിക്കുന്നവെന്നുള്ളതിന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. "ആകയാൽ ഞങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൂതന്മാരാകുന്നു; ഞങ്ങൾ വഴിയായിട്ടെന്നപോലെ ദൈവം ഉപദേശിക്കുന്നു"(൨. കൊറി. ൫. ൨൦). എന്നു വി. പൗലോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

പവിത്രാത്മൻ സഭയോടു സംസാരിക്കുന്നു എന്നതിനു കൂടുതൽ തെളിവിനായി സഭയുടെ ആദ്യകല്പനതന്നെ ഇപ്രകാരം ആരംഭിച്ചു. "പരിശുദ്ധ റൂഹായിക്കും നമുക്കും നല്ലതെന്നു തോന്നി" (നടപടി ൧൫. ൨൮). ക്രിസ്തു എന്തുകൊണ്ട് ഇത്ര ശക്തിയായ ഒരു പ്രസ്താവന ചെയ്തു എന്നതു ക്രിസ്തുവിന്റെ വാഗ്ദാനത്തിൽ നിന്നു ഗ്രഹിക്കാം. "ഞാൻ പിതാവിനോടു ചോദിക്കയും, നിങ്ങളോടുകൂടി എന്നും വസിക്കുന്നതിനായി വേറൊരു ആശ്വാസപ്രദനെ—സത്യത്തിന്റെ അരൂപിയെ—താൻ നിങ്ങൾക്കു തരികയും ചെയ്യും" (യോഹ. ൧൪. ൧൬-൧൭).

ഈ വാക്കുകളാൽ ക്രിസ്തു തന്റെ ശിഷ്യന്മാരോടു വെറും വ്യക്തികളെന്ന നിലയിലല്ല പ്രത്യുത, അവരുടെ ഔദ്യോഗിക നിലയേ മുൻനിറുത്തിയാണ് സംസാരിച്ചിരുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കാം; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പരിശുദ്ധാത്മൻ എപ്പോഴും അവരുടെകൂടെ വസിക്കുമെന്നു താൻ പ്രസ്താവിച്ചു. ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയുടെ ഉപദേശങ്ങൾ എല്ലായ്പോഴും ദിവ്യസത്യങ്ങളായിരിക്കേണ്ടതുകൊണ്ടാണ്. വി. പൗലോസ് അതിനെ സത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനവും തൂണും എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു. സഭയേപ്പറ്റി കൂടുതലായി പഠിക്കുന്തോറും മനുഷ്യർ കൂടുതലായി അവളെ മതിക്കയും സ്നേഹിക്കയും ചെയ്യുന്നു. തെറ്റിദ്ധാരണകളുടെ എല്ലാം അടിസ്ഥാനം ഒന്നുകിൽ അവളുടെ സാക്ഷാൽ സിദ്ധാന്തങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അജ്ഞത അല്ലെങ്കിൽ അവളുടെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവത്തെയും ചരിത്രത്തെയുംകുറിച്ചുള്ള തെറ്റായ ജ്ഞാനം ആകുന്നു. വർഷംതോറും, തലമുറകൾതോറും വലിയ ജ്ഞാനികൾപോലും തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയും മനസ്സും അവളാൽ നയിക്കപ്പെടുന്നതിനും ഭരിക്കപ്പെടുന്നതിനും കയ്യാളിക്കുന്നു.

ലോകത്തിൽ അവൾ ദൈവസ്വരമാകുന്നു; ലോകാവസാനംവരെ തന്റെ സ്വരമായിരിക്കയും ചെയ്യും. അവൾ നിലനിൽക്കുന്നതുതന്നെ ഒരു അത്ഭുതമാകുന്നു. മറ്റെല്ലാ പുരാതനസ്ഥാപനങ്ങളുടെയും അധഃപതനവും അന്തർധാനവും ദർശിച്ചുകൊണ്ട് പ്രകൃതിസാധാരണമായ നാശത്തിനു വിധേയയാകാതെ അവൾ ഇന്നു നവയൗവനസമന്വിതയായി പ്രസരിക്കുന്നു. സമയത്തിനോ മനുഷ്യപ്രതിബന്ധങ്ങൾക്കോ അവളുടെ ഉന്മേഷത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചിട്ടില്ല. രണ്ടായിരം വർഷക്കാലത്തെ യുദ്ധത്തിനു ശേഷം അവൾ ഇന്നും ശക്തയായിത്തന്നെ കാണപ്പെടുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, അവളുടെ ഭരണം എല്ലാദിക്കുകളിലേക്കും പ്രചരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവൾക്കു ദൈവത്തിന്റെ ജാമ്യം ഉള്ളതുകൊണ്ട് അവൾ അവസാനംവരെ നിലനിൽക്കും. അവൾ ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാപനമായതുകൊണ്ട് എപ്പോഴും തന്റെ സത്യങ്ങളെ പ്രസംഗിക്കും. അവൾ പ്രമാദരഹിതയാകുന്നു; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവൾ ദൈവികസത്യങ്ങളുടെ പ്രബോധകയും സംരക്ഷകയും ആകുന്നു.

II

ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയ്ക്ക് അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസവും പരമമായ അധികാരവും ആവശ്യമാണ്.

ക്രിസ്തു ദൈവമാണെന്ന സത്യം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു. ക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ച സഭ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനുള്ള തന്റെ സന്ദേശത്തിന്റെ തുടർച്ചയാകുന്നു. "പിതാവ് എന്നെ അയച്ചതുപോലെ ഞാൻ നിങ്ങളെയും അയക്കും" ഈ വാക്കുകളാൽ ക്രിസ്തു സഭയെ തന്റെ ദൂതനും പ്രതിനിധിയുമായി മനുഷ്യഗണത്തിനു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു. മനുഷ്യരെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന സത്യങ്ങളും അവരെ അന്ത്യമില്ലാത്തതും മഹത്വപൂർണ്ണവുമായ അമർത്യതയിലേക്കു നയിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ മാർഗ്ഗങ്ങളും ലോകത്തിനു നൽകണമെന്നതായിരുന്നു ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉദ്ദേശം.

തന്റെ സഭയുടെ ഉദ്ദേശവും ഇതുതന്നെയാകുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭ, മനുഷ്യൻ തന്റെ ഉപദേശാനുസരണം ജീവിക്കുന്നതിന്, തന്റെ ദിവ്യനാഥൻ പഠിപ്പിച്ച സത്യങ്ങളെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും, സ്ഥാപിച്ച കൂദാശകളെ നൽകുകയും ചെയ്തു. ക്രിസ്തു ഒരു വിശ്വാസം മാത്രമെ പഠിപ്പിച്ചുള്ളൂ. ക്രിസ്തു ഭൂമിയിലായിരുന്നപ്പോൾ താൻ സ്ഥാപിച്ച സഭാസാമ്രാജ്യത്തിനു പരമാധികാരി ക്രിസ്തു മാത്രമായിരുന്നു. ആകയാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയുടെ സവിശേഷതാപ്രധാനമായ ലക്ഷണങ്ങളിൽ ഒന്ന് അവളുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയും അധികാരത്തിന്റെയും ഏകതാപമാകുന്നു. ക്രിസ്തു പഠിപ്പിച്ച സത്യസംഹിതകൾ ഒരു വിശ്വാസം മാത്രമായിത്തീർന്നതുപോലെ സ്ഥാപിതമായ സഭയും ഏകവിശ്വാസത്തെ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന സത്യങ്ങളെമാത്രം പഠിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.

വിശ്വാസത്തിന്റെയും ഭരണഘടനയുടെയും ഏകീകരണം ഒരു നിരീക്ഷകനു ഏതാണ്ടു ബാഹ്യവും സ്പഷ്ടവുമായി തോന്നുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇതിനെ പ്രത്യക്ഷലക്ഷണം അല്ലെങ്കിൽ അടയാളം എന്നു പറയുന്നത്. വ്യാപാരമുദ്ര ഒരു സാധനഗുണത്തെയോ, നിർമ്മാണവൈശിഷ്ട്യത്തെയോ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതുപോലെ

വിശ്വാസത്തിലും ഭരണത്തിലുമുള്ള ഐകരൂപ്യം ക്രിസ്തുവിന്റെ സത്യസഭയെ മൂന്നിക്കാണിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ സത്യസഭ എപ്പോഴും ഒരു വിശ്വാസത്തെ പഠിപ്പിക്കുകയും ഒരു അധികാരിയാൽ ഭരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യണം.

നമുക്കു വ്യക്തികളെ വിധിപ്പാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ നമുക്കു ഒരു പ്രബോധനത്തെ വിധിക്കാം. മനുഷ്യന്റെ ഏകകർത്താവായ ദൈവത്തിനു മാത്രമെ മനുഷ്യന്റെ മനസ്സാക്ഷി മനസ്സിലാകുന്നുള്ളു. എന്നാൽ ഒരു വിശ്വാസസംഹിത പരിശോധനകൾക്കു വിധേയയും അപഗ്രഥനാർഹവും ഏകീകരണമുള്ളതോ പരസ്പരവിരുദ്ധമോ ആകുന്നതുകൊണ്ടു നമുക്കു സ്വീകരിക്കുകയൊ ത്യജിക്കുകയോ ചെയ്യാവുന്നതുമാണ്. ഭരണത്തെ സംബന്ധിച്ചും ഇതുതന്നെ പറയാവുന്നതാണ്. അധികാരത്തിന്റെ പ്രയോഗം ബാഹ്യമത്രെ. അതു നിരീക്ഷണങ്ങൾക്കു വിധേയമാകയാൽ ഒരധികാരം പരമവും അവിഭാജ്യവും ആയിരിക്കണമൊ വേണ്ടയൊ എന്നുള്ളതു നിഷ്പ്രയാസം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

സിദ്ധാന്തങ്ങളും അധികാരവും ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽ എത്തുപെടുന്നവയാകയാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയെ തിരിച്ചറിവാൻ അവ ഉപയോഗപ്രദങ്ങളാണ്. ആകയാൽ വാസ്തവത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭ ഏതെന്നു അറിയണമെങ്കിൽ വിശ്വാസത്തിലും അധികാരത്തിലും വിഭിന്നമല്ലാത്ത സഭ ഏതെന്നു നോക്കിയാൽ മതി. ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനുള്ള അടയാളങ്ങൾ വേറെയും സുലഭങ്ങളെങ്കിലും വിശ്വാസത്തിലും അധികാരത്തിലുമുള്ള യോജ്യതയില്ലാത്ത സഭയ്ക്കു ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയാകുവാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് അവയെ ഇവിടെ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിച്ചതു്.

ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയുടെ ദിവ്യസ്ഥാപകൻതന്നെയാണ് വിശ്വാസത്തിലും അധികാരത്തിലും ഈ ഐക്യത തന്റെ സഭയുടെ ലക്ഷണമായി നിശ്ചയിച്ചതു്. "ഈ തൊഴുത്തിൽ പെടാത്തതായ വേറെയും ആടുകൾ എനിക്കുണ്ട് അവയേയും എനിക്കു കൊണ്ടുവരണം.....ഒരു തൊഴുത്തും ഒരു ഇടയനും മാത്രമെ ഉണ്ടാകയുള്ളൂ." (യോഹ. ൧൦. ൧൬). ക്രിസ്തു ഈ ഐക്യത്തെ അത്യധികമായി ആ

ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു എന്നു തന്റെ പിഡയുടെ തലേരാത്രിയിൽ—തന്റെ ജീവിതത്തിലെ സർവ്വപ്രധാനമായ അവസരത്തിൽ—തന്റെ സഭയ്ക്കുവേണ്ടി ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചതിൽനിന്നു മനസ്സിലാകുന്നു. "പിതാവെ നീ എനിക്കു തന്നവരെ നമ്മൾ ഒന്നായിരിക്കുന്നതുപോലെ അവരും ഒന്നായിരിക്കാൻ നിന്റെ നാമത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുക" (യോഹ. ൧൭. ൧൧). ഇതു അനുസരിച്ചുകൊണ്ടാണ് വി. പൗലോസ് എഫേസിയൻകാർക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ ദൈവരാജ്യത്തെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു "ഒരു കർത്താവും ഒരു വിശ്വാസവും ഒരു ജ്ഞാനസ്നാനവും" (എഫെസി. ൪. ൫).

ക്രിസ്തു തന്റെ സഭയെ ഒരു സാമ്രാജ്യമായി സ്ഥാപിച്ചു് അതിനെ ദൈവരാജ്യം, സ്വർഗ്ഗരാജ്യം, ചിലപ്പോൾ എന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ രാജ്യം, എന്നു വിളിച്ചിരുന്നു. സഭ ഒരു രാജ്യംപോലെയാണ് ക്രിസ്തുവിനാൽ സ്ഥാപിതമായതു്. അപ്പോസ്തലന്മാർ അവർക്കു നൽകപ്പെട്ട ഭിന്നദൗത്യം നിർവ്വഹിച്ചതും അതിൽനിന്നും ഭിന്നമായ രീതിയിലല്ല. ക്രിസ്തു ഒരു സാമ്രാജ്യത്തെ മാതൃകയായിസ്വീകരിച്ചതിനുള്ള കാരണം സ്വസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്. തനിക്ക് അതിനെ ഒരു അല്പ ജനാധിപത്യമായോ പ്രജാപ്രഭുത്വമായോ മറേറതെങ്കിലും രീതിയിലുള്ള ഭരണഘടനയായോ രൂപീകരിക്കാമായിരുന്നെങ്കിലും ക്രിസ്തു അതിനെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തോതിൽ സ്ഥാപിക്കയാണ് ചെയ്തതു്.

സമാധാനകാലത്തു ജനാധിപത്യഭരണമാണ് ആശാസ്യമെന്നും വിപ്ലവകാലത്തു് രാജാധികാരഭരണമാണ് സ്വീകാര്യമെന്നും രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു. സമാധാനാവസരത്തിൽ കായ്ക്കുമ്പോൾ അവസരംപോലെ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്ക് വിട്ടുകൊടുക്കയും വിവിധ നയങ്ങളെപ്പറ്റി വാദപ്രതിവാദം നടത്തുകയും കാലവിളംബം ഗൗരവമായി കരുതാതിരിക്കയും ചെയ്യാം. എന്നാൽ യുദ്ധത്തിന്റെ കാലത്തു ഈവിധ താമസങ്ങൾക്കും ആലോചനകൾക്കും സമയമില്ല. ഇക്കാരണത്താൽ സർവ്വാധികാരിയായ ഒരാൾക്കു ക്ഷണമാത്രയിൽ വിധിത്തീർപ്പുകൾ കല്പിക്കയും അവയെ നടപ്പിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്യാം.

ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭ ഒരു വിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരുപ്രകാരത്തിൽ ഭൂമിയിൽ യുദ്ധത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്നു സ്ഥാപകൻ കണ്ടതുകൊണ്ടായിരിക്കണം അതിന് ഒരു സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ആനരുപ്യം നൽകിയതു്. മതപീഡനകാലങ്ങളിൽ ഒരു ജനാധിപത്യ ഗവർമ്മേണ്ടിനു് കായ്മായി ഒന്നും ചെയ്യാൻ സാധിക്കയില്ല. നാടുകടത്തൽ, ജയിൽവാസം, ജീവരക്ഷണാർത്ഥമുള്ള പലായനം മുതലായതുകളാൽ ചിതറപ്പെടുന്ന തദംഗങ്ങൾ ഒരുമിച്ചുകൂടി ആലോചിക്കുക, ഏകയോഗക്ഷേമമായി പ്രവൃത്തിക്കുക എന്നിവ സുകരമോ? വിശ്വാസത്തേയോ സന്മാർഗ്ഗത്തേയോ സംബന്ധിക്കുന്നതായ കായ്ങ്ങളുടെ തീരുമാനം ചെയ്യുന്നതിനു് ഏറെറവും വിഷമായിരിക്കും. എന്നാൽ പരമാധികാരം ഒരു വ്യക്തിയിൽ നിക്ഷിപ്തമായാൽ അവൻ എവിടെയായിരിക്കുമോ അവിടെ അവന്റെ ഗവർമ്മേണ്ടും ആയിരിക്കും. എവിടെവെച്ചും ഏതാദൃശഭരണകർത്താവിനു് ഫലപ്രദങ്ങളായകല്പനകൾ അയക്കുകയും ചെയ്യാം.

ഏകാധികാരഭരണത്തിനു് ഏറെറവും പ്രതിബന്ധമായിരിക്കുന്നതു, അയാൾ നീതിമാനും സമർത്ഥനുമല്ലെങ്കിൽ അയാളുടെ പരമാധികാരം പൊതുഗുണത്തിനെന്നതിനേക്കാൾ സ്വന്തഗുണത്തിനായി വിനിയോഗിക്കും എന്നുള്ളതാണ്. ഇക്കാരണംകൊണ്ടു മനുഷ്യർ ഏകാധിപത്യഭരണത്തിനു് വിധേയരാകുവാൻ വിമുഖത പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിനാൽതന്നെയാണ് രാജാക്കന്മാരുടെയും താദൃശഭരണകർത്താക്കളുടെയും അധികാരം ചില ഭരണസീമകളാൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു തങ്ങൾക്കു സത്യസന്ധനും കായ്പ്രാപ്തിയുള്ളവനും ആയ സർവ്വാധികാരമുള്ള ഒരു ഭരണകർത്താവിനെ ലഭിക്കുമെന്നു മനുഷ്യർ തീർച്ചയായും അറിയുന്നെങ്കിൽ അപ്രകാരമുള്ള ഒരു ഭരണഘടന സസന്തോഷം അവർ സ്വീകരിക്കും.

ഒരു ജാതിക്കോ ഒരു വർഗ്ഗത്തിനോ നിശ്ചയമില്ലാത്തകായ്ം ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭ ക്ലിപ്തമായി അറിയുന്നു. ക്രിസ്തു തന്റെ സഭയുടെ നാഥനു് തെററാവരം ഒരു ദിവ്യവാഗ്ദാനമായി നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു ആദ്ധ്യാത്മിക ഭരണകർത്താവെന്നുള്ള നിലയിലാണ് ക്രിസ്തുവിന്റേയും വി. പത്രോസിന്റേയും പ്രതിനിധികൾ സഭാപ്രജകളു

ടെമേൽ ഭരണം നടത്തുന്നതു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയുടെ ആദ്ധ്യാത്മികതലവൻ എന്നുള്ള നിലയിൽ മാത്രമേ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ക്രിസ്തുവിനു് ചെയ്യുന്നതായ ബഹുമാനം അയാൾക്കു് നൽകുന്നുള്ളു. മറ്റെല്ലാസംഗതികളിലും സഭയുടെ കാണപ്പെട്ട തലവൻ തന്റെ ഉന്നതസ്ഥാനത്തിനടുത്തതും വ്യക്തിപരമായ ഗുണവിശേഷങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതുമായ ബഹുമാനത്തിനും വണക്കത്തിനും പാത്രവാനാകുന്നു.

ക്രിസ്തു തന്റെ പ്രതിനിധിക്കു് തന്റെ ഉന്നത ഉദ്യോഗനിവ്വഹണത്തിനു് അപ്രമാദിത്വവരം പറഞ്ഞൊത്തിട്ടുണ്ടു്. ഈ ദിവ്യവാഗ്ദാനംകൊണ്ടാണു് സഭ ഏകഭരണാധിപത്യരാജ്യങ്ങൾക്കു് ഉണ്ടാകാവുന്ന അനാശാസ്യഫലങ്ങളിൽനിന്നു് സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഈ ദിവ്യവാഗ്ദത്തംകാരണം ക്രിസ്ത്യാനികൾ തങ്ങൾ അംഗങ്ങളായിരിക്കുന്ന സഭയെ അതിന്റെ തലവൻ വിശ്വാസവ്യതിയാനത്തിനു് ഇടയാക്കുകയില്ലെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഈ വാഗ്ദാനം സഭയെ ഏറ്റവും ഉത്തമമായ ഭരണഘടനയുള്ള രാജ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നു പീലാത്തോസു് ക്രിസ്തുവിനോടു് താൻ ദൈവമാണോ എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ ആകുന്നു, എന്നാൽ എന്റെ രാജ്യം ഈ ലോകത്തിനടുത്തതല്ല.''എന്നു ഉത്തരിച്ചു. ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യം ഈ ലോകത്തിലെങ്കിലും ലോകത്തിനടുത്തതല്ല. അതിന്റെ ഉത്ഭവവും, നിർദ്ദിഷ്ടാന്ത്യവും ഏതൽപ്രാപ്തിക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും ഈ ലോകത്തിനടുത്തതല്ല.

ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യമായ സഭയ്ക്കു് ക്രിസ്ത്യാനികൾ സ്വാഭാവികമായ കിഴ്ഴടക്കവും, ആദ്ധ്യാത്മികവും ലൗകികവുമായവകൾവേർപെടുത്താൻ പാടില്ലാത്തപ്പോൾലൗകികമായ വിശ്വസ്തതയും പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അപഥത്തിൽ ചരിക്കയില്ലെന്നു ക്രിസ്തുതന്റെ "കാണപ്പെട്ടതലവനു'' ഉറപ്പുകൊടുത്തിരിക്കുന്നവയിലല്ലാത്ത ഇതര സംഗതികളിൽ സഭയ്ക്കോ അതിന്റെ അധികാരികൾക്കോ കിഴ്ഴടങ്ങുന്നതിനു് ക്രിസ്ത്യാനികളെ മനസ്സാക്ഷിയിൽ കടപ്പെടുത്തുന്നില്ല എന്ന വാസ്തവം നന്നായി ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ വാഗ്ദാനത്തോടുകൂടിയ ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യം മനുഷ്യർക്കറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഭരണഘടനകളിൽ ഏറ്റവും ഉത്തമമായതെന്നുസിദ്ധം.

അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ കാലംമുതൽ ഭരണത്തിലുള്ള ഏകതത്വം ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയ്ക്ക് ഭൂഷണമായിരുന്നു. അപ്പസ്തോലന്മാരെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ അവർ പരിശുദ്ധാത്മാവിയാൽ വിശ്വാസത്തിൽ സ്ഥിരപ്പെടുത്തപ്പെട്ടവരായതുകൊണ്ട് വിശ്വാസസംബന്ധമായ അധികാരം നടത്തുന്ന ഒരു പരമാധികാരി അവർക്ക് ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ വിശ്വാസത്തോട് പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ സംബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന സംശതികളിൽ പത്രോസാണ് പരമാധികാരിയെന്ന നിലയിൽ പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടുള്ളത്. അപ്പസ്തോലന്മാർ ഭൂമിയിലെ ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യത്തുനിന്നു, സ്വർഗ്ഗീയരാജ്യത്തിലേക്ക് വിളിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിയായിരുന്ന വിശ്വാസികളുടെമേൽ പരമാധികാരം പ്രയോഗിച്ചത്.

വി. യോഹന്നാൻ വി. പത്രോസിനെ അതിജീവിച്ചയാളാണെങ്കിലും അദ്ദേഹം പത്രോസിന്റെ കാലശേഷം സഭയുടെ തലവനായിതീർന്നില്ല. പത്രോസിന്റെ മെത്രാസനത്തിൽ ആരോഹണം ചെയ്തവരാണ് ക്രിസ്തുവിനാൽ പത്രോസിനു നൽകപ്പെട്ട പരമാധികാരം പ്രാപിച്ചത്. പത്രോസ് റോമ്മായിലെ മെത്രാനായിരുന്നു, തന്റെ പിൻഗാമികൾ റോമ്മായിലെ മെത്രാന്മാരായി അഭിഷേചിക്കപ്പെട്ട. അന്നുമുതൽ ഇന്നുവരെ റോമ്മാമെത്രാൻ മിശിഹായുടെ വികാരിയും ഭൂമിയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയുടെ പരമാധികാരിയുമായിരിക്കുന്നു. ബാല്യസഭയെ, വിശ്വാസസംബന്ധമായ സംശതികളിൽ ദൈവത്താൽ നൽകപ്പെട്ട പരമാധികാരത്തോടുകൂടിയ ഒരു ഭരണകർത്താവിന്റെ കീഴിൽ ഒരു രാജ്യമായി സ്ഥാപിച്ചത് ഏറ്റവും ഉചിതമായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ, ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ശിശുപ്രായത്തിൽ, വേദഭൈരുക്കങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ, പാഷണ്ഡത തലപൊക്കി തുടങ്ങി. രാജ്യാസനങ്ങൾ ഭൂവന്തരാലയങ്ങളിൽ ആയിരുന്നപ്പോൾതന്നെ നരകവാതിലുകൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയോട് പോരാട്ടംതുടങ്ങി. ഇത്, അവൾ ദൈവത്തിന്റേതെന്ന് കാണിക്കുന്നതിനായിരുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ സപ്പണ്ണം അഗ്നിയിലെന്നതുപോലെ ക്രിസ്തീയ സഭയുടെ ദൈവത്വം വേദഭൈരുക്കങ്ങളാകുന്ന അഗ്നിയിൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതാവശ്യമായിരുന്നു.

ഈ ബഹളങ്ങളുടെ കാലങ്ങളിൽ പത്രോസിന്റെ പിൻ ഗാമികളുമായുള്ള ഐക്യമാണ് വിശ്വാസത്തിന്റെ ആധാരമായി കരുതീയിരുന്നതു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ വികാരിയുടെ വിശ്വാസത്തോടു് യോജിച്ചിരിക്ക എന്നുള്ളതു് ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യക്ഷ തെളിവായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. വിശ്വാസികൾ, ഒരു മതാദ്ധ്യാപകനോടോ ഒരു വൈദികാധികാരിയോടോ ആദ്യം ചോദിച്ചിരുന്ന ചോദ്യം അവർ പത്രോസിന്റെ വിശ്വാസം അനുസരിച്ചിന്നോ എന്നുള്ളതാണ്. മറുപടി നിഷേധമല്ലെങ്കിൽ അയാളെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. നിഷേധമെങ്കിൽ എത്രതന്നെ പ്രേരണകളും വാദങ്ങളും സ്വീകരിയ്ക്കുമായി കരുതിയിരുന്നില്ല.

പത്രോസ് സജീവവിശ്വാസത്തിന്റെ ഉരകല്ലായിരുന്നു. ഇതുമുഖേന നമ്മുടെ ദിവ്യനാഥൻ സഭയുടെ തലവനോടു് അരുളിച്ചെയ്ത വചനങ്ങളെ നിറവേറുകയത്രെ ചെയ്തിരുന്നതു്. "നിന്റെ വിശ്വാസം ക്ഷയിക്കാതിരിക്കാൻ ഞാൻ നിനക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടു്. നീ മനസ്സു് തിരിഞ്ഞു് നിന്റെ സഹോദരന്മാരെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുക" (ലൂക്കാ ൨൨-൩൨) ഒരു വ്യക്തി എന്നനിലയിൽ പത്രോസ് വീഴ്ചക്കുടിനനായിരുന്നു. എന്നാൽ ക്രിസ്തു പ്രവചിച്ചതുപോലെ അയാൾ മനസ്സാപപ്പെടുകയും, മനസ്സുതിരിഞ്ഞു് ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രതിനിധിയായി സഭഭരണസീമയിലുള്ളവരെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു. പത്രോസിനുശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികൾ ഇദ്ദിനംവരെ സഹോദരന്മാരെ സ്വീകരിക്കുന്നജോലി തുടർന്നുകൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കുന്നു. ജനാധിപത്യഭരണാധികാരം പല അഭിപ്രായങ്ങളിൽനിന്നും, രാജാധികാരം ഏക മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നും, സിദ്ധിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ് രാജഭരണവും പ്രജാധിപത്യവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. സത്യത്തിന്റെ ഉപദേഷ്ടാവായി ദൈവത്താൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയുടെ കാണപ്പെട്ടതലവൻ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിന്റെ നങ്കൂരമാകുന്നു. പത്രോസിന്റെ പടവ് പലകാലങ്ങളിലും പാഷണ്ഡതയുടേയും എടുത്തുടിന്റെയും തിരത്തല്ലിൽപ്പെട്ടു് ഉടയുവാൻ തുടങ്ങി, എന്നാൽ ദിവ്യസത്യങ്ങളുടെ നങ്കൂരത്താൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവൻ നിർഭേദം ഇന്നു ലാലസിക്കുന്നു.

അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ കാലത്തുതന്നെ ക്രിസ്തുമതത്തിനു വിപരീതമായ അനേകം സിദ്ധാന്തങ്ങൾ സത്യാഭാസമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിരുന്നു. അവസാനത്തെ അപ്പസ്തോലൻ കാലംചെയ്ത ഉടൻതന്നെ ഈ അബദ്ധപഠനങ്ങൾ സത്യവിശ്വാസത്തെ അലട്ടുവാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ ക്രിസ്തുതന്റെ പ്രതിനിധിക്കു നൽകിയ ദിവ്യസഹായം വഴിയാണ് താൻ തെറ്റുകളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് അധികാരസമേതം അവയെ നിഷ്കാസനം ചെയ്തത്. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ആരംഭശതകങ്ങളിൽ ഒരു ദിശ്യാധികാരകേന്ദ്രം ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭ നിലനിൽക്കയില്ലായിരുന്നു.

സഭ ഇന്ന് ആയിരിക്കുന്നതുപോലെ എല്ലാക്കാലത്തും ഒരു ആകർഷണീയസ്ഥാപനമായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. ആദ്യ നൂറാണ്ടുകളിൽ അവൾ ബാഹ്യാഡംബരങ്ങളിൽ വളരെ പിന്നോക്കമായിരുന്നു. അവൾക്ക് ആരാധനസ്ഥലങ്ങളോ വിസ്തൃതമായ ക്രമങ്ങളോ വലിയ പ്രശംസ്യിയോ ഒന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. അവളുടെ ദേവാലയങ്ങൾ ഭൂഗർഭാലയങ്ങളോ സന്താനങ്ങളുടെ അനാഡംബരവസതികളോ ആയിരുന്നു. ഗൂഢസ്ഥലങ്ങളിലും വിജനസ്ഥലങ്ങളിലും ദിവ്യകൂദാശകൾ നടത്തപ്പെട്ടന്ന അവസരങ്ങളിലല്ലാതെ യാതൊരു ബാഹ്യാഡംബരങ്ങളാലും വൈദികരും, വിശിഷ്യ മെത്രാനും സഭാതലവനായ പാപ്പായും സുജ്ഞേയരായിരുന്നില്ല. ഈദൃശസാഹചര്യങ്ങളിൽ തന്റെ സഭയ്ക്ക്, പ്രകൃതിവ്യതിയാനങ്ങളാൽ ഭേദപ്പെടുത്താൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു ഘടന നൽകിയതുതന്നെ അതിന്റെ സ്ഥാപകന്റെ ദിവ്യബോധജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്പഷ്ടമായ ഒരു തെളിവല്ലയോ?

മതപീഡനങ്ങളുടെ കാലത്തു സഭ പ്രദർശിപ്പിച്ച ഭരണൈക്യത ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ അത്ഭുതങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ സകല ശക്തികളും, മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിവൈഭവത്താൽ കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിച്ചിടത്തോളം, പ്രയോഗിച്ച് ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രതിനിധിയുടെ അധികാരത്തെ ധ്വംസിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ ഏതൽശ്രമങ്ങളെല്ലാം പരാജയത്തിൽ കലാശിക്കയാണു ചെയ്തതെന്നു നാം ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ പാപ്പാസ്ഥാനത്തെ നിലനിറുത്തിയതു മനുഷ്യശക്തിയല്ല പ്രത്യുത, ദൈവശക്തിയാണെന്നു നാം സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. സകല അധികാരവും കേന്ദ്രമാക്കിയുള്ള ഒരു

പരമാധികാരി അവശ്യാവശ്യമായിരുന്നില്ല, കാരണം, ക്രിസ്തുവിനു് തന്റെ സഭയ്ക്കു് ഏതു വിധത്തിലുള്ള ഭരണഘടനയും നൽകുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. എന്നാൽ പരമാധികാരം ചരിത്രദൃഷ്ട്യാ തെളിയിക്കാവുന്ന ക്രിസ്തീയസഭയെ, തിരിച്ചറിയുന്നതിനുള്ള ഒരു ലക്ഷണമാകുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെതെന്നു് അവകാശവാദം ചെയ്യുന്ന ഏതു മതത്തിനും വിശ്വാസൈക്യത അത്യാവശ്യംതന്നെയാണു്. ക്രിസ്തു ഒരു നിശ്ചിത സത്യസംഹിതയെ വെളിപ്പെടുത്തിയെന്നോ വെളിപ്പെടുത്തിയില്ലെന്നോ വിചാരിക്കുക. ഒരു നിർദ്ദിഷ്ടവിശ്വാസസംഹിത ക്രിസ്തുവിനാൽ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ടില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ വിശ്വാസവൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചോദ്യം അനാവശ്യമാകുമായിരുന്നു. അവ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെങ്കിൽ തന്റെ അപ്പസ്തോലന്മാരോടുള്ള സന്ദേശവും അർത്ഥശൂന്യമാകുമായിരുന്നു; എന്തെന്നാൽ, ക്രിസ്തു സ്വപ്രബോധനങ്ങളെ പ്രസംഗിക്കുന്നതിനാണു് ശിഷ്യരോടു് ആജ്ഞാപിച്ചതു്.

അവർ പഠിപ്പിച്ച സത്യങ്ങളെയെല്ലാം അതേവിധത്തിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവു് അവരെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുമെന്നു് താൻ പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നു് ഇതു് അല്പംകൂടി വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. "പിതാവു് എന്റെ നാമത്തിൽ അയക്കുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവു് നിങ്ങളെ എല്ലാ സംഗതികളും പഠിപ്പിക്കയും ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവയെല്ലാം നിങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കയും ചെയ്യും" (യോഹ. ൧൪. ൨൬). ഇതു നിർദ്ദിഷ്ടസത്യങ്ങളുടെ പ്രചരണത്തെ സ്ഥിരീകരിക്കുന്ന ഒരു നിശ്ചിത ദിവ്യവാഗ്ദാനമാകുന്നു.

ആകയാൽ ഏകസിദ്ധാന്തസമൂഹം മാത്രമെ പ്രചരണത്തിനായി സഭയ്ക്കു് നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു എന്നു് സിദ്ധിക്കുന്നു. സഭയുടെ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ, ഈ സത്യം ഏറ്റവും വ്യക്തമായി ഗ്രഹിച്ചിരുന്ന വി. പൗലോസു് പറയുന്നു: "ഞങ്ങളോ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു് ഒരു മാലാഖാതന്നെയോ, ഞങ്ങൾ നിങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കാത്ത ഒരു സുവിശേഷം നിങ്ങളോടു പ്രസംഗിച്ചാൽ അവനു് ശാപം" (ഗാല. ൧. ൮). ഇതിൽക്കൂടുതലായി ക്രിസ്തുസഭയുടെ ഐക്യതയേയും, സുസ്ഥിരതയേയുംപറ്റി പറയാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ആവിഷ്കരണത്തിന്റെ സ്വഭാവത്താൽ അങ്ങനെ ആയിരിക്കണമെന്നുള്ളതിനു പുറമെ സഭ ഒരു നിശ്ചിത സത്യസംഹിതയെ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കണമെന്നുള്ളതു ചരിത്രത്തിൽ നിന്നും തെളിയിക്കാവുന്ന ഒരു സത്യമാണ്. സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ ഏകീകരണം എന്നതുകൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ, ഒരേകവിശ്വാസം സ്ഥിരീകരിച്ചു, എല്ലായിടത്തും എപ്പോഴും അതുതന്നെ പഠിപ്പിക്കയും ചെയ്യണമെന്നുള്ളതാണ്. മാറ്റത്തിന്നധീനമായ വിശ്വാസം അപരിപൂർണ്ണമാണ്. മാറ്റംകൊണ്ടു അർത്ഥമാക്കുന്നതു തിരുത്തൽ അല്ലെങ്കിൽ പരിഷ്കാരം എന്നാണ്. ആരംഭത്തിൽ സത്യമായിരിക്കുന്ന ഒരു വിശ്വാസം തിരുത്തലുകൾ അവശ്യപ്പെടുന്നില്ല; കാരണം, സത്യം മാറ്റത്തിനധീനമല്ല.

അബദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങൾ വ്യതിയാനം ആവശ്യപ്പെടുന്നു; എന്നാൽ സത്യമായിട്ടുള്ളതു ഇതു ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രബോധനങ്ങൾ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ പരിപൂർണ്ണങ്ങളായിരുന്നതുകൊണ്ടു അവ ഒരിക്കലും യാതൊരിടത്തും വ്യത്യാസങ്ങൾക്കധീനപ്പെടുന്നില്ല. പ്രത്യേകകാലങ്ങളിലും നിർദ്ദിഷ്ട സ്ഥലങ്ങളിലും വ്യത്യസ്ഥരീതിയിൽ പഠിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സത്യങ്ങൾ കാലദേശാദികൾക്കു വിധേയമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടു അവ ഒരിക്കലും ദിവ്യോപദേഷ്ടാവിന്റേതായിരിക്കാൻ പാടില്ല.

കത്തോലിക്കാവിശ്വാസത്തിനു ഒരിക്കലും മാറ്റം വന്നിട്ടില്ല. ക്രിസ്തു അപ്പസ്തോലന്മാരോടു അറിയിച്ചവിധത്തിലാണ് അതു ഇന്നും മതലികതത്വങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു. കാലം കുറെ കഴിഞ്ഞതോടുകൂടി അവളുടെ പ്രബോധനത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങൾക്കു വിശദീകരണം ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ, വിശ്വാസദാതാവിനാൽ വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനത്തിൽ അപ്രമാദിയായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ആ ന്യായാസനത്തിൽനിന്നാണ് അവ നൽകപ്പെട്ടതു.

കത്തോലിക്കാസഭ സ്വകീയപരമാധികാരത്താൽ ഒരു വിശ്വാസസത്യത്തെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുമ്പോൾ അതു വിശ്വാസഭണ്ഡാരത്തോടുകൂടി ചേർക്കുന്ന ഒരു പുതിയ തത്വമെന്നു ചിലർ ആക്ഷേപിക്കാം. എന്നാൽ അപ്പസ്തോലന്മാർക്കു നൽകിയതായ വിശ്വാസസത്യങ്ങളിൽ കൂടുതലോ, കുറവോ, അപ്പസ്തോ

ലകാലംമുതൽ ഇന്നുവരേ സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു വിശ്വാസസത്യപ്രഖ്യാപനം ഒരു പുതിയ സിദ്ധാന്തമല്ല പ്രത്യുത, ക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ച സഭ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന വിശ്വാസസത്യങ്ങളുടെ ഒരു വിശദീകരണം മാത്രമാണ്. ഏതെങ്കിലും വിശ്വാസസത്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് എന്തെങ്കിലും അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ മാത്രമേ ഒരു വിശ്വാസസത്യപ്രഖ്യാപനം ഉണ്ടാകുന്നുള്ളൂ. ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രഖ്യാപനം വിവാദവിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച് സഭയുടെ പാരമ്പര്യവിശ്വാസം എന്തായിരുന്നെന്നു കാണിക്കുന്നു.

ഒരു ഉദാഹരണം ഈ സംഗതിയെ കൂടുതൽ വിശദമാക്കും. ഒരു ചിത്രകലാപ്രദർശനശാലയിൽ ഒരു വർണ്ണവിധാനവിശേഷം ഉണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക. ലോകത്തിന്റെ എല്ലാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നുമുള്ള കലാവിശാരദന്മാർ അതിനെ അഭിനന്ദിച്ച്, അഭിപ്രായങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു വിമർശകൻവന്ന് അതിനെ പരിശോധിച്ചിട്ട് അതു അവർ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ കല്പിതമല്ല പ്രത്യുത, അനുകരണംമാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ എന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ചിത്രകാരന്റെ സാമർത്ഥ്യത്തെ കിഞ്ചിക്കുന്നതിൽ അപരർ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഉൽസുകതയും തൽഫലമായി ഉണ്ടാകുന്ന വാദപ്രതിവാദകോലാഹലവും ഊഹിക്കാവുന്നതേ. ഇതിനുമുമ്പിൽ ചിത്രമണ്ഡപത്തിന്റെ ഒരു അപ്രധാനസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ആ ചിത്രം ഇപ്പോൾ വാദകോലാഹലങ്ങൾകാരണമുണ്ടാകുന്ന സന്ദർശകന്മാരുടെ ആധിക്യത്താൽ കൂടുതൽ പ്രകാശമുള്ളതും, അടുത്തു കാണാവുന്നതും കൂടുതൽ പ്രാധാന്യമുള്ളതുമായ ഒരു സ്ഥലത്തേയ്ക്ക് മാറ്റി സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ചിത്രം എന്നും അപ്രകാരംതന്നെയിരിക്കുന്നു, കൂടുതൽ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കിയതിനാൽ അതിൽ മാറ്റം സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. പ്രത്യുത, കൂടുതൽ തെളിവായി ദൃഷ്ടിഗോചരീഭവിക്കുന്നു എന്നേയുള്ളൂ. ഒരു വിശ്വാസസത്യപ്രഖ്യാപനത്തിലും സംഭവിക്കുന്നതു ഇതുതന്നെയാണ്. മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന സത്യം വിശദമാക്കിയെന്നുമാത്രം. മേൽപ്രസ്താവിച്ച ആ പടം സൂര്യപ്രകാശത്തിൽ ശോഭിച്ചപ്പോൾ, സരസകലാവിദഗ്ധൻ എന്ന സർവ്വലോകസമ്മതനായ

ഒരുവൻ അതു് അനുകരണമല്ലെന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതായി വിണ്ടും സങ്കല്പിക്കുക. ഈദൃശാഭിപ്രായം ആ പടത്തിനു് ഒരു വിധത്തിലും ഭേദഗതി വരുത്തുന്നില്ല. ഇതുപോലെതന്നെയാണു് സത്യത്തിന്റെ അപ്രമാദിതപ്രഖ്യാപനത്തിലും ഭവിക്കുന്നതു്. പരസ്യമായ പ്രഖ്യാപനം വിവാദവിഷയത്തിനു് മാറ്റം വരുത്തുന്നില്ല, പ്രത്യുത, ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയുടെ വിശ്വാസം എന്നും എന്തായിരിക്കുന്നെന്നു് അധികാരസമേതം പ്രഘോഷിക്കുന്നതുമാത്രമേ ഉള്ളൂ.

അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ കാലംമുതൽ നമ്മുടെകാലംവരെ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ വിശ്വാസത്തിൽ എന്തെങ്കിലും പരസ്പരവിരുദ്ധതയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ കത്തോലിക്കാസഭ നശിക്കുമായിരുന്നു. ഒരു ചങ്ങല അതിന്റെ ഏറ്റവും ബലഹീനമായ കണ്ണിയേക്കാൾ ബലമുള്ളതല്ല. കത്തോലിക്കാസഭയിൽ എന്തെങ്കിലും അവാസ്തവലേശമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അതു്, ഒരു ദിവ്യമതമാവുകയില്ലായിരുന്നു. ഏതൽകാരണം, വഞ്ചനപരവും ദൈവനിന്ദനവുമായി പരിണമിച്ചേനേ; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സ്ഥാപകൻ ദൈവമെന്നു് അവൾ അവകാശപ്പെടുന്നു.

ഒന്നുകിൽ കത്തോലിക്കാ സഭ ഒരു വിശ്വാസമെന്ന നിലയിൽ ദൈവികമായ സത്യമോ അല്ലെങ്കിൽ ദൈവനിന്ദനക്കുറ്റത്തിനർഹമോ ആകുന്നു. എന്നാൽ ഒരു അബദ്ധമതം, ലോകത്തിൽ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഭയങ്കരമായ ഭൗമികപ്രതിബന്ധങ്ങളോടും ബുദ്ധികുർമ്മയോടും രണ്ടായിരംകൊല്ലം മല്ലിട്ടു് വിജയം പ്രാപിക്കുക എന്നതു് സാധ്യമല്ല. ഇന്നു് ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭ ലോകത്തിൽ നൽകിയിരിക്കുന്ന പരിഷ്കാരം ഒരു അവാസ്തവസഭയ്ക്കു് ഒരിക്കലും നൽകാൻ സാധിക്കുന്നവയല്ല.

ദൈവത്തിന്റെ പിതൃത്വത്തിന്റെയും, മനുഷ്യന്റെ സഹോദരത്വത്തിന്റെയും സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭ മനുഷ്യഗണത്തിനു് വലിയ ഒരു അനുഗ്രഹമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ധർമ്മികസ്ഥാപനങ്ങളെ ലോകത്തിനു നൽകി. അതുരശാലകൾ, വൃദ്ധമന്ദിരങ്ങൾ, ദരിദ്രസംരക്ഷണാലയങ്ങൾ മുതലായി ലോകത്തിനു് അജ്ഞാതമായിരുന്ന സംരംഭങ്ങളെ പ്രായോഗികമാക്കി പര

സ്നേഹപ്രമാണത്തെ ഉച്ചൈസ്തരം പ്രകീർത്തിച്ചു. സ്ത്രീകളെ അവരുടെ അധമസ്ഥിതിയിൽനിന്ന് ഉയർത്തി ലോകത്തിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനം നൽകിയതു് ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയുടെ പ്രബോധനവൈശിഷ്ട്യത്താലും, ദിവ്യരക്ഷകന്റെ മാതാവിനു് വിശ്വാസികൾ നൽകിവന്ന ബഹുമാനംകൊണ്ടുമാണു്.

ഇപ്പോൾ പരിശുദ്ധമായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യജീവൻ ക്രിസ്തുസഭയുടെ സ്ഥാപനത്തിനുമുമ്പു്, ഏതുഗ്രഹനായകനും ജാതിത്തലവനും യഥേഷ്ടം ഇല്ലാതാക്കത്തക്ക ഒരു നിസ്സാരസംഗതിയായിരുന്നു. അപൗരാണികപരിഷ്കാരം മൂർദ്ധന്യത്തെ പ്രാപിച്ചിരുന്നപ്പോൾതന്നെയും സന്മാർഗ്ഗബോധം ഏറ്റവും താണപടിയിലായിരുന്നു. എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയാണു് നിന്ദ്യവും നീചവുമായ ഈ സ്ഥിതിയിൽനിന്ന് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ ഉദ്ധരിച്ചതു്.

ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു മതം ദൈവദോഷപരമായ ഒരു വഞ്ചനയല്ല, പ്രത്യുത അതിന്റെ ദിവ്യസ്ഥാപകൻ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ "ലോകത്തിന്റെ ദീപമാകുന്നു." അതു് ജീവിതനഗരത്തിന്റെ കല്ലോലങ്ങളുടെമദ്ധ്യേകൂടി മനുഷ്യരെ ആനന്ദപരമാനന്ദത്തിലേക്കു് നയിക്കുന്ന സത്യമാർഗ്ഗദർശിയാകുന്നു. കാലാതിപാതത്തിൽ നിശ്ചഞ്ചലയായി, സത്യത്തിന്റെ ദീപസ്തംഭം എന്നും ഉയർത്തിസ്ഥാപിച്ചു് പരിലസിക്കുന്ന സഭമറിച്ച ഒരു ഒരാളെ ഉയിർപ്പിക്കുന്നതു പോലെയോ, ഒരു വാക്കാൽ ഒരു മഹാകടൽ ക്ഷോഭത്തെ ശമിപ്പിക്കുന്നതുപോലെയോയുള്ള ഒരു അത്ഭുതമത്രെ.

ശതാബ്ദങ്ങൾതോറും ഭേദംവരാത്ത സിദ്ധാന്തം തന്നെ സ്വീകരിച്ചു പോകുന്നതിനു് ഒരു ദിവ്യസ്ഥാപനമായ സഭയ്ക്കുമാത്രമേ ശക്യമായിരുന്നുള്ളൂ. അതീതനൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ദൈവികകരങ്ങളാൽ താങ്ങപ്പെട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭപോലും മനുഷ്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കനുഭവപ്പെടാവുള്ള വ്യതാസങ്ങൾക്കു് വിധേയയായിതീർന്നേനെ. "ലോകാവസാനംവരെ ഞാൻ നിങ്ങളുടെകൂടെയുണ്ടായിരിക്കും" എന്ന വാക്കുകളാൽ താൻ കാത്തുരക്ഷിക്കാമെന്നു് ഏറ്റിട്ടുള്ളതും, താൻ ഭൂമിയിൽ അറിയിക്കുന്നതി

നായി വന്നിട്ടുള്ളതുമായ സിദ്ധാന്ത ഏകതാവും, ഏകാധികാരവും ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭാമാത്രമേ അവളുടെ ആരംഭംമുതൽ ഇന്നുവരെ സംരക്ഷിച്ചു പോന്നിട്ടുള്ളതു്. കത്തോലിക്കസഭ മനുഷ്യർക്കു് അസാദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നവ ചെയ്തതു്, ക്രിസ്തു അവളോടുകൂടിയുണ്ടായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു്.

ക്രിസ്തുതന്നെ അത്ഭുതങ്ങളിൽ അത്ഭുതമായിരുന്നു; തന്റെ സ്വഭാവം, പ്രവൃത്തികൾ, വചനങ്ങൾ മുതലായവ ലോകചരിത്രത്തിലെ അസാധാരണസംഭവങ്ങളായിരുന്നു: തന്നെപ്പോലെതന്നെയാണു തന്റെ സഭയും ലോകത്തിൽ പരിലസിക്കുന്നതു്. ക്രിസ്തു പ്രവചിച്ചപോലെയും, താൻ അനുഭവിച്ചപോലെയും തന്റെ സഭ നിന്ദിക്കപ്പെടുകയും ഞെരുക്കപ്പെടുകയുംചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ ഞെരുക്കങ്ങൾ, ക്രിസ്തുവിനെ തന്റെ ദിവ്യദൌത്യനിർവ്വഹണത്തിൽ നിന്നെപോലെതന്നെ തന്റെ സഭയേയും അതിൽനിന്നു മാറുന്നില്ല. ക്രിസ്തു മരണത്തിന്നധീനനായെങ്കിലും തന്റെ ഉയിർപ്പുകൊണ്ടു് മരണത്തെ ജയിച്ചു. സഭയുടെ മരണമണി അടിച്ചെന്നു തോന്നിയ അവസരങ്ങളെല്ലാം അവൾക്കു നവജീവന്റെയും പ്രസരിപ്പിന്റെയും പ്രദർശനവേളകളായിരുന്നു.

അധികാരത്തിന്റേയും വിശ്വാസത്തിന്റേയും ഏകതാവു്, ഒരു സഭയിൽമാത്രമേ കാണുകയുള്ളൂ. ഈ ലക്ഷണങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ സത്യസഭ ഏതെന്നു് മൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. വിശ്വാസത്തിന്റെ മാറാംവരാത്ത ഏകതാവു്, നിത്യമായ അധികാരൈകീകരണം, എന്നിവയാകുന്ന ദൈവസ്ഥാപിതസഭയുടെ ദിവ്യമുദ്ര. കത്തോലിക്കസഭമാത്രമേ ഈ അടയാളം വഹിക്കുന്നുള്ളൂ.

NIHIL OBSTAT.
Fr. John Joseph, O. C. D.,

IMPRIMATUR.
† Fr. Angelus Maria, O. C. D.,
Ernakulam, 15-6-'34. *Archiep. Verap.*

Printed and published by Br. James for the 'League',
Mangalapuzha Seminary, Alwaye P. O.

വേദപുസ്തകം

(പഴയനിയമം.)

തോബിയാസ്, യൂദിത്ത്, എസ്ഥേർ, ജോബ്, എന്നീ പുസ്തകങ്ങൾ നാലും ഒന്നാംതരം കടലാസിൽ ജൂബിലി മെമ്മോറിയൽ പ്രസ്സിൽ അടിച്ചു തീർന്നിരിക്കുന്നു. ആവശ്യക്കാർ ഉടനെ അപേക്ഷിക്കുക. വില ൧൰.

മനുഷ്യപുത്രൻ

(പരിഷ്കരിച്ച രണ്ടാം പതിപ്പു)

റവ. പ്ലാസിഡ് ഫാർഡ്ട് എസ്. എം. അവർകളാൽ വിരചിതമായ "Son of Man" എന്ന സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തർജ്ജമ. ക്രിസ്തുവിന്റെ ആഗമനത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ, അവിടുത്തെ ജീവിതം, അവിടുന്നു നിർവഹിച്ച രക്ഷാകരകൃത്യങ്ങൾ ഇവയെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു വിശിഷ്ടകൃതി. കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ഉപദേശങ്ങളെക്കുറിച്ചു അകത്തോലിക്കർക്കും അവിശ്വാസികൾക്കും ഉള്ള തെറ്റിദ്ധാരണകൾക്കു സംയുക്തികമായ സമാധാനം നൽകുന്ന ഒരു നവീനഗ്രന്ഥം. പരിഷ്കരിച്ച രണ്ടാംപതിപ്പു്. വില ൪൰. മാത്രം.

പ്രഭാകരി.

൧) പ്രശ്നോത്തരമാലിക, ൨) സത്യസഭാപ്രദീപിക, ൩) കത്തോലിക്കാസഭയ്ക്കെതിരായ ആക്ഷേപങ്ങൾ എന്ന അഭിധാനങ്ങളിൽ ലീഗിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായ മൂന്നു മാസികകൾ എല്ലാംകൂടി ഒന്നാക്കി പുസ്തകരൂപത്തിൽ അടിച്ചിരിക്കുന്നു. വില ൩൰ ന്യൂനം.

Registered No. T. 123. L. No. 227.

മാന്യവരിക്കാരറിവാൻ

ലീഗ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെയും ,,ക. കുടുംബ''ത്തിന്റെയും വരിസംഖ്യ തന്നുതീർത്തിട്ടില്ലാത്തവർ കഴിയുന്നതും വേഗം അയച്ചുതന്ന് ഞങ്ങളെ സദയം സഹായിപ്പാറാകണം. ഓരോരുത്തരിൽനിന്നും വരേണ്ട സംഖ്യയുടെ വിവരം കാണിച്ച് കാർഡയച്ചിട്ട് ഒരു മാസത്തിനകം പണം തന്നു തീർക്കാത്തവർക്കു കിട്ടുവാനിടയാകുന്ന വി. പി മടക്കി ഞങ്ങൾക്ക് അനാവശ്യനഷ്ടം വരുത്തരുതെന്ന് അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

വേദപ്രദീപം

സുപ്രസിദ്ധ അമേരിക്കൻ ഗ്രന്ഥകാരനായ ഫാദർ മാർട്ടിൻ സ്കോട്ട്. എസ്. ജെ. അവർകളുടെ അത്യുൽകൃഷ്ടതല്ലജ്ഞങ്ങളിലൊന്നായ 'The Divine Counsellor' എന്ന വിശിഷ്ടകൃതിയുടെ ഭാഷാവിവർത്തനം 'വേദപ്രദീപം' എന്ന അഭിധാനത്തിൽ തയ്യാറായിരിക്കുന്നു. സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തിന്റെ ദുർഗ്രഹങ്ങളായ ദിവ്യപ്രവർത്തനങ്ങളെ പരാമർശിച്ച് സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള ഒരു ഹൃദയംഗമസംഭാഷണമാണ് പ്രതിപാദ്യവിഷയം.

വില അണ അഞ്ചുമാത്രം.

എന്റെ കുർബാനപ്പുസ്തകം.

ദിവ്യപൂജക്രമം അടങ്ങിയ "എന്റെ കുർബാനപ്പുസ്തകം" എന്ന ചെറുപുസ്തകം അടിച്ചു തീർന്നിരിക്കുന്നു. വില മക്രം ഫ.

എന്റെ ആദ്യകുർബാന കൈക്കൊള്ളൽ (പരിഷ്കരിച്ച അഞ്ചാം പതിപ്പു) വില ണാ. ഫ. പൈ. ൻ മാത്രം.